

HLUBOCKÝ TRAVODAJ

ČÍSLO 12 – PROSINEC – CENA 15 Kč

HLUBOCKÝ BETLÉM JANY PULCOVÉ

JAK PŘEKONAT DRUHOU VLNU NA HLUBOKÉ?

Na překonání první vlny covidu19 se na jaře spojila rada města, městské zastupitelstvo a skupina významných hlubockých podnikatelů a zaměstnavatelů a společně jsme připravili program, který snad byl úspěšný. Městské zastupitelstvo uvolnilo prostředky na podporu turistické sezóny, kulturních programů, významných akcí na Hluboké, ale i příspěvky na příměstské tábory, aby rodiče mohli chodit do práce. Naše město žije z turismu, a jak potvrzují všichni hlubockí podnikatelé, zažili jsme nejlepší turistickou sezónu za posledních 30 let. Na rozdíl např. od našeho sesterského Českého Krumlova jsme měli také tu výhodu, že náš turistický průmysl nebyl nikdy závislý na asijských turistech, ale vždy jsme se orientovali na českou a středoevropskou klientelu. Mluvíme-li o podpoře turismu, musíme si uvědomit, že infrastrukturu, kterou na Hluboké máme, ať se již jedná o nabídku restaurací, pivovaru, zimního stadionu, sportovního areálu či koupaliště, máme hlavně díky příjmům z turistického ruchu.

Zatímco při první vlně jsme viděli před sebou letní sezónu, druhá vlna a její následky jsou o to komplikovanější, že ke konci listopadu, kdy píšeme tento text, nevíme, jak budou vypadat Vánoce a jejich program. A další letní sezona je v nedohlednu.

Městská rada projednala návrh tří programů, které by mohly pomoci překonat druhou vlnu.

1. Za velký problém považujeme uzavření škol, zejména nižších ročníků. Po dohodě s vedením naší základní školy rada města uvolnila prvních 45 tisíc korun na platy učitelů na **doučování těch žáků, kteří po on-line výuce zaostávají**.

2. Dá se předpokládat, že od počátku roku 2021, po ukončení vládních covidových programů, poroste nezaměstnanost. Rada města se rozhodla vytvořit „**pracovní skupinu pro pomoc občanům v nouzi**“. Náplň práce se teprve bude konkretizovat, již dnes však předpokládáme, že vedle starosty a místostarosty v ní bude jako poradce působit ředitel Úřadu práce, hlubocký občan Ing. Ivan Loukota. Samozřejmě hlavní organizací pro pomoc občanům v nezaměstnanosti je Úřad práce, jako vedlejší pomoc jsme se rozhodli na stránkách města vytvořit portál „**práci hledají**“ a „**práci nabízí**“, protože

stále i na Hluboké je více volných míst než nezaměstnaných. **Své nabídky adresujte na správce webových stránek pro občany města obcan.hluboka.cz a mobilního rozhlasu Mgr. Lucii Jozovou 774 225 063, 387 001 330, jozova@hluboka.cz a Ing. Hanu Vlasákovou, vlasakova@hluboka.cz, 378 001 331.**

S organizacemi „Člověk v tísni“ a „Tvá volba“ jsme se dohodli na využití dvou pracovníků, kteří budou poskytovat **odbornou pomoc pro lidi v exekuci s případným oddlužením**. Jakkoli naše město vypadá (a je) bohaté, máme včetně našich sedmi obcí celkem 239 lidí v exekuci a tito lidé celkem mají 1542 exekucí. Opět, jsme si vědomi, že hlavním řešitelem celkem 775 tisíc lidí v Česku v exekuci musí být nějakým způsobem stát a soudy, ale naše snaha je minimálně zabránit zvyšování počtu lidí, kteří v našem městě a našich obcích do exekuce spadnou. Poradenská kancelář bude otevřena v „domečku domova seniorů“ na Masarykově ulici. Naše představa je, že zájemci budou s vybranými pracovníky jednat na základě telefonického objednání, kdy **kontaktní osobou bude sociální pracovnice a hlubocká občanka Michaela Ferdanová (725 930 233)**.

3. Důležitým bodem je nastartování turistické sezóny. Jako jedna možnost je „oprášení“ krajského programu z léta letošního roku a tím je příspěvek na ubytovaného a noc, resp. zlevnění a tím zatraktivnění našich hotelových a ubytovacích kapacit. S tím souvisí také podpora konání nejrůznějších školení a seminářů v našem městě od ledna do května, tedy v měsících, kdy je potřeba turismus oživit. Více o přínosech tohoto programu viz článek Davida Šťastného.

Vážení spoluobčané, jsme otevření všem dalším návrhům a nápadům, jak pomoci našemu městu nastartovat normální život po ukončení vládních opatření. Rádi se s kýmkoli z Vás my, či kdokoli z členů městské rady a zastupitelstva, sejdeme a projednáme Vaše návrhy „jak přežít po pandemii“.

Přejeme všem klidné a bezcovidové prožití svátků vánočních a všichni si držíme palce!

Tomáš Jirsa a Pavel Dlouhý

LETOŠNÍ TURISTICKÁ SEZONA – JAKÁ BYLA?

foto s nahlédem Pavel Balek @intjubebo

Vážení spoluobčané,

turistická sezona je za námi, a tak přichází čas jejího bilancování. Obzvláště v roce, který byl pro všechny výjimečný a plný nejistoty, je potřeba podívat se na situaci s patřičným nadhledem. Přes nepříliš pozitivně vypadající situaci v jarních měsících, zažila Hluboká a celé jižní Čechy vydařenou turistickou sezónu. Změnila se klientela a destinaci namísto asijských turistů zaplnili především tuzemští hosté. Jižní Čechy se staly nejnavštěvovanějším krajem republiky. Velkou měrou tomu přispěla

kampaň Jihočeské centrály cestovního ruchu „Léto v jižních Čechách“, na které intenzivně spolupracovala destinační společnost Českobudějovicko-Hlubocko, z. s.

Kampaň byla zaměřena na podporu ubytovatelů a hostům nabízela slevové vouchery na ubytování ve výši 30 % a max. 300 Kč/osoba/noc. Ti je mohli využít při pobytu na 3 a více nocí, což zajistilo, že u nás hosté strávili více času a mohli využít více služeb. Také ty mohli získat výhodněji až s 50% slevou, avšak tato nabídka platila opět jen pro ubytované. Slevy na ubytování i služby byly provozovatelům kompenzovány z finančního balíčku Jihočeského kraje, ze kterého Hlubockí vyčerpali 354 000 Kč. **Celkový přínos pro město z této kampaně pak byl více než 2 miliony Kč.**

Turisté k nám přijeli a také zde využili služby a zaplatili za ně. To je důležitý fakt, který nemůžeme přehlížet. Díky jejich zájmu se podařilo udržet řadu služeb ve městě, které jsme současně mohli využít i my, občané Hluboké. Bez turistů by letos některé provozy nebyly udržitelné. Peníze, které zde hosté utratili, pomáhají plnit městský rozpočet a následně financovat rozvoj města a jeho zvelebení. Díky přespolním můžeme například také udržet 50% slevy na služby pro občany Hluboké ve Sportovní relaxačním areálu. Turisté jsou někdy vnímáni jako vetřelci, po kterých zůstanou jen odpadky, avšak tento fakt je pouze nepatrnou hromádkou na pomyslných miskách vah. Na té druhé straně je řada přínosů pro město a jeho obyvatele. Je potřeba dívat se na věci s nadhledem.

Bc. David Šťastný, předseda destinační společnosti Českobudějovicko-Hlubocko, z. s.

2 Jak překonáme druhou vlnu s pomocí radnice

5 Andělská Hluboká v komorním duchu

7 Vánoce v kostele

8 Arteterapie s Vladkou Markovou

12 Školní doba Covidová

16 Svatá rodina paní Jany Pulcové

17 Vánoční příběhy

20 Jaromír Zumr – setkání s liškami

22 Jak dnes žijeme

25 Vánočky od Závěše

26 Muzeum Ohrada

27 Sport

Lepší dobrý plán dnes, než perfektní plán zítra," řekl kdysi americký generál George Patton.

Zrovna jsme v období, kdy si moc plánů dělat nemůžeme. A těžko říct, zda si jsou dobrými plány jistý vlády v Evropě a ve zbytku světa. Protože dobrý, či ještě lépe perfektní plán, by nám pomohl. K čemu? K návratu bezstarostného konzumního života, na jaký jsme už desítky let zvyklí?

Samozřejmě, nechceme, aby zbytečně umírali lidé. Proto letos přijde Ježíšek s rouškou. Není to nic, co bychom nemohli zvládnout. Koneckonců, jen v uplynulém století naše malé zemička a její okolí zažilo různých neštěstí mnohem víc a ovlivnit jsme je nijak nemohli. Dvě světové války, španělská chřipka, mandelinka bramborová... U nás pak komunistický převrat, politické procesy a smrt nevinných potvrzená soudy, vstup „sprátcených“ armád, normalizace, výbuch Černobylu, tisíciletá povodeň roku 2002... A teď: koronavirus. (I když: Koronavirus způsobil nejrychlejší pád emisí za sto let. K odvrácení klimatické katastrofy by ale musel ochromit ekonomiku nejméně do roku 2030.)

Na katastrofy, které už zmizely v propadlišti dějin, moc nevzpomínáme. Máme tendenci myslet si, že ty současné jsou nejhorší. Ale například v zimě roku 1929 rtuť na teploměru padala tak dlouho, dokud se nezastavila na rekordní hodnotě mínus 42,2 stupně Celsia. Bezesporu šlo o nejmrzivější zimu v novodobé historii a počet umrzlých lidí u nás čítal minimálně několik set. Neumrzali jen lidé bez domova nebo kočovní cikáni – mezi oběťmi bylo třeba malé nemluvně, které zemřelo přímo v kočárku, ale i vojín

152. pluku, jenž zrovna strážil v Olomouci. Lidové noviny v roce 1929 psaly dokonce o jakémsi Tomáši Kubalovi, který byl nalezen ve svém domě zmrzlý tak, že tvořil ledový rampouch. Zemřel vsedě, u svého stolu.

O katastrofách všeho druhu čteme a slyšíme dennodenně, ale většinou se nás přímo nedotýkají. Jednoduše proto, že k nim dochází tisíce kilometrů daleko od naší domoviny. Svou vlast obecně vnímáme jako velmi bezpečné místo a potvrzují to i nejrůznější žebříčky. Česko je osmou nejmírumilovnější zemí světa. Potvrdil to letošní zveřejněný Světový mírový index, v němž si Česká republika oproti loňsku polepsila o dvě pozice. Nejmírumilovnějším regionem je trvale Evropa, která má mezi prvními 20 zeměmi hned 13 zástupců. V čele žebříčku je znovu Island, následovaný Novým Zélandem a Portugalskem, na jeho konci je Irák, Sýrie a Afghánistán. U dna žebříčku se umístilo i Rusko.

Nicméně s tím, že světlo střídá stín, se prostě musíme smířit. Pokud můžeme něco ovlivnit – a v případě současné pandemie opravdu můžeme – dělejme to! Nikoli svou bezohledností, ale naopak ohleduplností. Třeba že nebudeme vymýšlet trapné spiklenecké teorie a nemocní nebudou prskat bacily na dosud zdravé občany, jak jsme tomu byli po léta zvyklí. Je to takto jednoduché a nedá to až tak velkou práci.

Přeju všem domácí Vánoce mezi nejbližšími, trochu pokory a hodně (hodně!) lásky. Když máme lásky dost, tak ji můžeme rozdávat. Tak se o to prosím snažme. Nejen o Vánocích.

SPOLEČENSKÁ KRONIKA

Městský úřad Hluboká blahopřeje občanům,
kteří v měsíci prosinci oslaví významná výročí

Miloslav Bartuška	94	Poněšice
Marie Lichková	91	Hluboká
Blažena Skusilová	91	Hluboká
Milada Novotná	90	Poněšice
Jiřina Niedlová	90	Hluboká
Růžena Vránková	90	Hluboká
Václav Zumr	80	Hluboká
Václav Kriváček	80	Bavorovice
Anna Klečková	75	Hluboká
Jaroslav Smetana	75	Hluboká
Milúše Nováková	75	Hluboká

Narodili se

Emily Šimová	Hluboká
Mariana Smržová	Hluboká
Filip Janecký	Hluboká
Jan Bouzek	Hluboká
Marie Fuksová	Hluboká
Nella Červenkova	Hluboká
Lily Anna Jiřová	Hluboká

Opustili nás

Jaroslava Blahušová Paslarová	Hluboká
Emilie Jačková Pleskotová	Hluboká
František Thaler	Hluboká
Miroslav Huišl	Hluboká
Marie Janoušová	Hluboká

HLUBOCKÝ ZPRAVODAJ

Číslo 12 – prosinec 2020. Ročník 51.
Vychází měsíčně.

Vydává: Městský úřad Hluboká
nad Vltavou, Masarykova ulice 36,
373 41 Hluboká nad Vltavou.

Kulturní nabídka (Panorama)
774 457 269 přes den.

Redaktorka: Alena Mitter
píše články neoznačené podpisem.
Tel.: 775 622 006.

E-mail: alenoviny@volny.cz.

Redakční kruh: Ing. Eva Smrčková,
Marie Krejcarová, Jan Piskač
Grafické zpracování: Adam Růžička
Foto: Mgr. Lucie Jozová, Adam Růžička

Redakční uzávěrka dvacátého v měsíci,
ale vítáme příspěvky dříve! Za obsahovou
správnost příspěvků ručí autoři.
Náklad 600 výtisků.

Tiskne: Tiskárna PROTISK, s. r. o. Podávání
novinových zářilek povoleno Českou
poštou, s. p., ředitelstvím odštěpného
závodu Jižní Čechy v Č. Budějovicích,
j.zn. p -5696/96 ze dne 4. listopadu 1996,
ev. číslo: MK ČR e. 109 10.

Nevyžádané rukopisy a fotografie
nevracíme. Anonymy neuveřejňujeme.
Děkujeme za vaše informace, upozornění
či zprávy, které nám poskytnete.

Předplatné časopisu – 220 Kč / rok (11 čísel)

ČASOPIS „HLUBOCKÝ ZPRAVODAJ“ – VÁNOČNÍ DÁREK PRO VÁS

Milí čtenáři!

K letošním Vánocům vám posílá Ježíšek ve spolupráci s městem Hluboká prosincový výtisk Hlubockého zpravodaje zdarma. Možná náš místní časopis znáte a jste věrným čtenářem. Možná ho neznáte, takže právě máte příležitost se seznámit.

Hlubocký zpravodaj se snaží už dlouhá léta představovat každodenní život na Hluboké a v obcích, přináší rozhovory s místními obyvateli, představuje zajímavá řemesla a kulturní akce, sport, je vděčný za každý váš nápad či inspiraci.

Hlubocký Zpravodaj děkuje svým stálým dopisovatelům a spolupracovníkům. Hodně zdraví a štěstí v novém roce všem!

Předplatné 11 čísel Hlubockého zpravodaje činí ročně 220 Kč. Koupit si ho můžete vždy od prvního týdne v měsíci v Knize u Olgy Trčkové, Infocentru, v Trafice u Kolářů a v Potravínách v Zámostí.

Objednávejte na telefonu 775 622 006 nebo mailu: alenoviny@volny.cz

Na starší čísla se můžete podívat na webu města www.obcan.hluboka.cz/hlubockyzpravodaj

Z JEDNÁNÍ RADY MĚSTA

- Město pořídilo v očekávání zajištění adventního programu Andělská Hluboká nový uzamykatelný stánek „nejen pro zvukaře“.
- úprava stávajících uzamykatelných stánků – rozdělení střechy na dvě části kvůli lepší manipulaci.
- pořízení stojanů na vánoční stromy

Rada města na svém jednání v září projednala žádost spolku Hluboká nad Vltavou o poskytnutí dotace na obnovu dvou pěších stezek ve městě. Jedná se o naučnou pěší stezku v Zámostí a pěší stezku ze sportovního areálu do Českého Vrbného.

Rada města souhlasí s provedením stavebních prací, které zajistí bezbariérové úpravy chodníků v ulici Pražská

V současné době probíhají práce na konzervaci a zajištění Karlova Hrádku. V areálu zříceniny byl zjištěn u opravovaných stěn buk, který byl v havarijním stavu a hrozil pádem na stěny. Bylo potřeba ho pokácet.

Oprava rozvalené vpusti v ulici Ječná – havárie potrubí topné vody Alšova ul. – příprava vybudování nové hlavní čistírny odpadních vod (lokalita u Židovského rybníka). Rada města souhlasí se záměrem SDH Hluboká pořídit novou cisternovou stříkačku. Předpokládá se, že úhrada kupní ceny by byla rozdělena do dvou let. Pro další postup je třeba vypsát výběrové řízení.

Rada města souhlasí s dobudováním části chodníku v ulici Hradčany v ceně dle nabídky.

Rada města doporučuje zastupitelstvu města souhlasit s uzavřením smlouvy o spolupráci při přípravě a realizaci akce „Vltavská cyklostezka“.

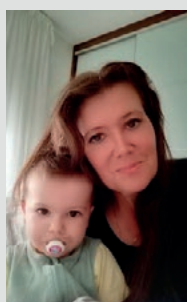
Rada města souhlasí s přípravou zahájení pilotní projektu „Door To Door“ a úpravou svozu tříděného odpadu ve vybrané části Zámostí. V oblasti zástavby RD je předpoklad, že občané snadno najdou místo na pytle pro třídění odpad na svém pozemku. Od tohoto kroku si PMH slibuje téměř stoprocentně odbourat pohazování odpadků na veřejném prostranství. Efektivnost tohoto svozu již byla ověřena u svozu z obcí.

Rada města souhlasí s návrhem zadávací dokumentace k výběrovému řízení na provedení výběru zhotovitele na realizaci akce „Skládka Hluboká 2. část rekultivace, „skládka Hluboká 4. etapa“ a připravuje akci „Sanace neřízených skládek nebezpečných odpadů na významné lokalitě Řídká Blana“.

Rada souhlasí s realizací oplocení skládky Zíkův lom a městských pozemků Nad Pilou.

Na základě občanských diskuzí ohledně bezpečnosti komunikace kolem bývalého lesního závodu a Holého vrchu pro školní mládež projednal p. Raus s městskou policií pravidelné měření rychlosti. Rada podpořila i návrh osazení značkou „Úsek měření radarem“, což by vedlo mnohé řidiče ke snížení rychlosti.

Rada města vyslovila poděkování městské policii za jejich příkladnou spolupráci při organizování všech letních akcí a při zabezpečování zásobování nadměrnými náklady stavby haly ve sportovním areálu.

Vážené rodičovské, velmi ráda bych Vám nabídla hlídání Vašich dětí. Jsem kvalifikovaná chůva a dula s mnohaletou praxí v jeslích, školkách a rodinách s péčí o děti od narození do předškolního/školního věku (reference mohu doložit). Zabývám se i poradenstvím v šestinedělí. V případě Vašeho zájmu o mé služby se těším na naši další spolupráci.

Lenka Nováková, Novakova.L@centrum.cz,
776 797 326

**VÁNOČNÍ KONCERT ZÁKLADNÍ
UMĚLECKÉ ŠKOLY SINFONIE, S. R. O.
SE KONÁ 17. 12. 2020 OD 18.00 HODIN
V SÁLE KC PANORAMA.**

ANDĚLSKÁ HLUBOKÁ

Již tradiční adventní akce letos proběhne v komorním duchu. Vánoční atmosféru si můžete vychutnat na vyzdobeném hlubockém náměstí. V neděli 29. 11. 2020 bude zástupce města starosta Tomáš Jirsa a Petr Šuleř, zástupce Skupiny ČEZ, rozsvěcet vánoční strom na Hluboké. Od 17 hodin můžete sledovat živý vstup na <https://www.facebook.com/mestoHluboka>.

Během Adventu bude **otevřen kostel sv. Jana Nepomuckého** ve dnech 29. 11. , 6. 12. , 13. 12. , 20. 12. 2020 od 11 do 15 hodin. V těchto dnech se můžete také zapojit do akce „Staň se betlémskou hvězdou“ a přinést za rodinu papírovou hvězdu do kostela. Další živé vstupy na youtubovém kanále Kostela Hluboká nad Vltavou <https://www.youtube.com/channel/UC0Iq8svavPmWVuijPYUhG8g> můžete sledovat:

6. 12. 2020 – 17.00 Adventní koncert – varhany: Ludmila Dvořáková, zpěv: Marie Hintnausová, viola: Zita Vinklerová

24. 12. 2020 – 20.30 Půlnoční zpívání koled

24. 12. 2020 – 21.00 Půlnoční mše svatá

Město Hluboká nad Vltavou děkuje Skupině ČEZ za reklamní partnerství v projektech Oranžový rok 2020 na Hluboké a Rozsvěcení vánočního stromu na Hluboké.

Přejeme poklidné svátky vánoční a šťastný nový rok!

U PODHRADSKÉHO (ŽIDOVSKÉHO) RYBNÍKU MÁME NOVÝ CHODNÍK

Dobře se po něm šlape a díky němu budou cesty pro vozíčkáře např. do zoologické zahrady Hluboká nad Vltavou o mnoho příjemnější.

s uživatelem Ivanem Nestálem

LETOŠNÍ RYBÁŘSKÉ SLAVNOSTI V HLUBOKÉ BYLY ZRUŠENÉ.

Prodej živých ryb bude v letošním roce možný pouze v podnikové prodejně Rybářství Hluboká.

REVITALIZACE ZÓNY OD PARKOVIŠTĚ SMĚREM DO MĚSTA – NOVÉ STROMY A CHODNÍKY

Město Hluboká nad Vltavou provedlo rekonstrukci chodníku v ulici nad Parkovištěm a v navazující jižní části ulice Zborovská. Právě tudy prochází

většina turistů od parkoviště směrem na zámek. Počítalo se s rozšířením chodníku na šířku 5 metrů, vytvořením pěší zóny a s výsadbou stromů do chodníku, aby kultivace prostředí odpovídala důležitosti místa. Stromová alej byla osazena po straně v samotném chodníku. Profil chodníku je v celé své délce rozdělen na dvě části – jedna komunikační a jedna klidová, se stromovou alejí a prvky městského mobiliáře (lavičky, odpadkové koše, informační tabule) a veřejného osvětlení.

Bylo vysazeno 11 stromů, z toho 7 ks stromů druhu *Acer campestre* Elegant – javor babyka a 4 ks stromů *Crataegus laev. Paul's Scarlet* – hloh obecný.

V projektu se jedná o úpravu nástupního prostoru z hlavního parkoviště do centra města a k zámku. Nový chodník má charakter promenády. Tu podtrhují sadové úpravy, které spočívají ve vytvoření aleje lemující přístupovou komunikaci.

Realizaci projektu výsadby stromů podpořila Nadace ČEZ.

Obyvatelé čtvrti pod zdravotním střediskem děkují panu starostovi, že na jejich žádost zařídil urychlené přistavení kontejneru na odkládání větví a odpadu ze zahrádek.

VÝZVA

Vážení občané, blíží se konec roku, zkontrolujte si proto svoje účty, zda máte zaplacený všechny poplatky, nájmy, daně apod. Město Hluboká nad Vltavou eviduje desítky nedoplatků na poplatek ze psa a poplatek za odvoz komunálního odpadu.

Splňte proto svou povinnost a dluhy uhradte.

Mladý programátor hledá pronájem samostatného pokoje v této obci v lokalitě mimo hlavní ulice.

Pracuji v ČB, budu dojíždět autem.

Telefon: 777 151 257

Sháním ke koupi byt nebo rodinný dům v Hluboké nad Vltavou a blízkém okolí. Za dobrý tip nabízím finanční odměnu až do výše 4000 Kč. Kontakt 725 838 719.

VELMI SMUTNÁ ZPRÁVA

Dne 19. listopadu 2020 ve svých 83 letech dozpívala své poslední sólo v hlubockém pěveckém souboru Záviš paní Marie Janoušová.

Byla dlouholetou členkou Ženského pěveckého sboru Záviš. Zpívala soprán a svými sóly reprezentovala na četných koncertních vystoupeních. Měla obrovský pěvecký dar, zlato v hrdle. Z jejích úst vždy vylétl „zlatý slavík“, radostně zatřepetal křídélky a jásavě vyzpíval i ty nejobtížnější vysoké partie ve skladbě. Nikdy svým vystoupením neklamala, její výkon byl vždy zárukou kvality.

Vážená paní Janoušová, milá Mášo, byla jste nenápadnou, skromnou zpěvačkou, Paní zpěvačkou, která opravdu uměla zpívat.

Byla jste také dobrou kamarádkou, příjemnou společnicí a naši nezištnou rádkyní v oblasti zdravotní rehabilitace.

Všechny jsme si Vás vážily a byly jsme rády, že jste s námi chodila zpívat do poslední chvíle.

Velice nás mrzí, že ve Vás Ženský pěvecký sbor Záviš ztrácí tak dobrou zpěvačku. Budeme na Vás vzpomínat vždy jen s úctou a s láskou.

*Za Ženský pěvecký sbor Záviš Mgr.
Milena Horníková, sbormistryně*

*Navždy nás opustila naše milovaná kolegyně
zpěvačka, kamarádka a opravdová přítelkyně
Maruška (Máša) JANOUŠOVÁ.*

Byla jednou z nás a bude nám všem chybět.

VÁNOCE V KOSTELE V PANDEMII

Již nějakou dobu byl veřejný provoz v našem hlubockém kostele zakázán nebo silně omezen, jako jinde ve společnosti. Ptáme se našeho faráře, jak prožívá tuto dobu a jak bude vypadat adventní a vánoční doba.

V našem kostele jsme rok od mého nástupu instalovali streamovací kameru, která snímá bohoslužby. Chtěli jsme tím vyjít vstříc nejen našim seniorům v Domově důchodců, ale i dalším lidem, kteří nemají možnost se zúčastnit farního života pro nemoc nebo z jiného důvodu. Pandemie pro mě osobně znamená práci navíc a dělám ji moc rád. Říká se tomu virtuální pastorační a znamená to, že bohoslužbami a dalšími aktivitami virtuálně duchovně pečuji o lidi, kterým není umožněna návštěva kostela. Pro varhaníky a paní Milenu Dušákovou to znamenalo náročnou každodenní pohotovost, za což jim vřele děkuji. Zároveň se k nám přesouvají různé virtuální aktivity, které se nemohou v době pandemie konat reálně, a to právě proto, že máme streamovací kameru, která neustále snímá provoz v kostele. Tak jsme tu slavili například mši svatou s biskupem Vlastimilem, kterou jsme zahájili virtuální diecézní pouť. Kromě toho mám na starosti web YouTubeProlidi.online, na kterém prezentujeme bohatou duchovní nabídku.

Jak vidíte adventní a vánoční dobu?

V neděli 29. listopadu začala adventní doba, kterou mám moc rád. Bohužel jsme kvůli vládním opatřením nemohli zrealizovat Svatohubertskou mši, kterou jsme tento rok připravovali ve spolupráci s panem Jindřichem Soukalem a dalšími partnery. Vše bylo perfektně připravené. Tak alespoň jsme se pustili do vití věnců. Mám obrovskou radost z farních dobrovolníků, kteří se po rodinách scházejí ve farním sále, aby lidem připravili osobité, s láskou vyrobené benefiční adventní věnce. Z celkově rezervovaných 35 věnců putuje díky jednomu nejmenovanému dárci 15 věnců do Domova důchodců, kde okrášlí pokoje klientů, kteří se zúčastňují bohoslužeb, které jsou teď zakázány. Pokud vládní opatření dovolí, tak se budou konat starobylé ranní rorátní mše před svítání (při vydání tohoto čísla Zpravodaje nebylo možné upřesnit přesný čas). Také se v adventní době bude otevírat kostel každou neděli od 11 do 15 hodin, aby lidé mohli vnímat postupně se proměňující kostel až k vyvrcholení o vánocích. A v neposlední řadě jsme díky finančnímu příspěvku

města mohli zrealizovat již tradiční adventní koncert z kostela sv. Jana Nepomuckého s živým přenosem, a to 6. 12. 2020 od 17.00 hodin.

Připravujete také akci „Staň se Betlémskou hvězdou“. Můžete nám o tom více říct?

Ano, pandemie ustupuje, ale to neznamená, že se o v adventní a vánoční době budeme moci v obvyklých počtech scházet v kostele. Určitě i vaše čtenáře zamrzí představa, že se možná ani o Vánocích nebudeme moci společně v kostele setkat při slavení narození Ježíše. Mnozí se každoročně těší na společné zpívání koled a následnou Půlnoční. A tak nás napadlo společně ozdobit náš kostel pomyslným světlem našich hvězd, abychom se mohli o Vánocích jako město symbolicky sejít u oltáře. Papírovou hvězdu může připravit každý jako rodina nebo sám za sebe. Tyto hvězdy budou zdobit kostel v době adventní a vánoční až do Nového roku, tak jak je lidé postupně přinesou. Vyrobené hvězdy mohou lidé dopravit do kostela každou neděli do 15 hodin. A mezi svátky denně jako obvykle. Na YouTube se najde mnoho návodů jak vyrobit papírovou hvězdu. Půlnoční budeme vysílat přes YouTube kanál s názvem „kostel Hluboká nad Vltavou živé vysílání“. Budeme moc rádi, když nás čtenáři podpoří tím, že se přihlásí k odběru. Je to nebude obtěžovat a nám a našemu městu to pomůže k větší propagaci tohoto kanálu.“

Co byste chtěl našim čtenářům říct na závěr?

Všem bych z celého srdce rád popřál pokojné svátky. Modlím se za všechny, zejména za ty, kteří onemocněli nebo přišli o práci či živnost. Modlíme se v kostele také za zdravotnický personál, politiky, rodiny, učitele, za ukončení pandemie. Přál bych každému, aby se do naší společnosti vrátila sounáležitost a soudržnost mezi občany, tak jak jí můžeme pociťovat na Hluboké. Kéž se v adventní době silící se světlo Kristovo, stane i světlem, které zahání tmou COVID-19 a dá naději na nové zítřky.

JAKUB JAN RYBA
Česká mše vánoční
20.12.2020 | 19.30 h
Alšova jihočeská galerie
Hluboká nad Vltavou

Sinfonie agentura
alšova jihočeská galerie

Kateřina Falcníková / **soprán**
Petra Nová / **alt**
Lukáš Randák / **tenor**
Peter Paleček / **bas**
Pěvecký sbor Perchta Český Krumlov
orchestr Musica da Camera
Petr Piša / **dirigent**

Předprodej:
KC Panorama Hluboká n/Vlt.
www.kcpanorama.cz
AJG Hluboká n/Vlt.
CB system

O ARTETERAPII ANEB OBŘÁZEK JE VÍC NEŽ TISÍC SLOV

foto: David Marek

Legenda o sv. Mikulášovi

Na jaře jsme všichni vnímali ohrožení Covidem hlavně jako zdravotní problém, který silou vůle, odhodláním, občanskou spoluprací, dodržováním doporučených nebo nařízených opatření společně zvládneme.

Je tady podzim, přichází zima a vše se opakuje. Zase jsme doma a zdá se, jako bychom tentokrát měli méně sil i méně odhodlání. Už to trvá dlouho a tak řadu z nás ohrožuje nedostatek sociálního kontaktu, rodinné problémy, nejistota, bezmoc, deprese, někdy dokonce ztráta živnosti či zaměstnání. Vzdalujeme se svým obvyklým životům, ztrácíme schopnost porozumět okolnostem, ve kterých se nacházíme, odpojujeme se od zdrojů své radosti a naučené, život ulehčující rutiny. Začínají stonat naše duše. K procházkám a vitamínům potřebujeme přidat péči o křehkou psychiku.

Požádala jsem o rozhovor Vladku Markovou, arteterapeutku, která patnáct let žije na Hluboké. Povídal jsem si nad zázvorovým čajem v jejím malém ateliéru na Poliklinice U Tří lvů. Vladka má teď hodně volného času, protože vládní omezení zasáhla i kvalifikované terapeutky, kteří působí mimo zdravotnické instituce. Zajímalo mě, co pro naše duševní zdraví může udělat malování.

Vladko, jak se ti daří a jak ty sama zvládáš nouzový stav?

Tuhle zvláštní dobu vnímám jako součást proměny současného světa. Neznám skutečně

souvislosti toho, co se kolem nás děje a tak ve svém malém světě dělám, co můžu. Starám se o svou rodinu, o náš domov, dodělávám pracovní resty, na které bych jindy neměla čas. Do práce nechodím, protože nemůžu, svoje klienty jsem opustila uprostřed rozdělané práce, to není dobré. Zůstávám s nimi ve spojení alespoň prostřednictvím emailů, posílám jim témata k malování a slova podpory. Už se nemůžeme dočkat, až se zase propojíme.

Jak se staráš o svou duši?

Snažím se dát svým dnům strukturu, bez které by se mi rozplynuly pod rukama, mám pravidelné malinké rituály. Chystám na sebe papírky s úkoly, které mi pomáhají udržet se ve smysluplné činnosti. Byla bych jinak schopná strávit celé dny u počítače, protože nikdy nemáte dost času na to, abyste viděli úplně všechny ty skvělé přednášky. Na procházkách mám čas přemýšlet nebo spíš rozjímat a z toho rozjímání vznikají témata k malování. Takže maluju a lepím koláže, dělám sama sobě terapii.

A jsme u arteterapie. Co to, Vladko, je?

Je to léčebná metoda, která využívá schopnosti člověka vyjadřovat se obrazem. Arteterapie je psychoterapie, ve které máte pomocníka, svůj vlastní obrázek. Obrázek dokáže proměnit způsob, jakým o sobě přemýšlíte, tedy většinou ve slovech a naučených pojmech. Kamarádkám popisujete svůj příběh více méně stále stejným způsobem, podobně ho nejspíš zopakujete i svému psychoterapeutovi. V arteterapii se do svého příběhu vnoříte jakoby zprostředka, třeba když si namalujete téma Šípková Růženka, můžete začít od nedobytné brány paláce a stráže v průjezdu. V arteterapii pro sebe využíváte symbolickou vrstvu vlastnoručně vytvořeného obrazu, a když se daří, přijímáte zprávu z hlubin svého nevědomí.

V těch obrázcích vnímáme zvláštní kouzlo, je v nich osobnost těch, kteří je stvořili. Musí člověk umět malovat?

Pasáček oveček

Nemusí umět malovat a vlastně se mu do malování ani nemusí nijak zvlášť chtít. Řada mých klientů dokonce začíná s tím, že už od základní školy nesnáší vodovky, tedy médium, které v projektivně-interpretaci arteterapii používáme nejčastěji. Nemůžeme je vynechat, protože právě barvy a voda způsobují to kouzlo. Máte představu o tématu, štětcem a barvou stavíte scénu, jenže voda vám váš záměr rozpíjí a kazí, chvíli se bráníte, pak se ale uvolníte, protože poznáte, že ve skutečnosti vám pomáhá. Při malování se setkáte s frustrací a nutným kompromisem a pak na konci oslavujete vítězství. Dokázali jste to. Nemůžete se dočkat, až obrázek ukážete ostatním ve skupině a až si o něm s nimi budete povídat.

Asi byste čekali, že „malujeme pocity“, tedy něco těžko uchopitelného, co na papíře vychází tak nějak neurčitě a abstraktně. Ujišťuji vás, že je to mnohem horší – malujeme totiž postavy. (Směju se od ucha k uchu, protože vím, jak se teď čtenář tváří a volá: Tak to nikdy!) Taková je projektivně-intervenční arteterapie. Využívá tzv. trojrozměrný iluzivní artefakt obsazený figurami ve vzájemném vztahu. To znamená, že malujeme postavy v nějakém kontextu, většinou pohádkovém, mytologickém nebo souvisejícím s ročním obdobím.

Z čeho při práci vycházíte?

Arteterapie je řemeslo, které má svá teoretická východiska. Naším metodologickým rámcem je

Löwenfeldova teorie dětského výtvarného vývoje, která dává do souvislosti emoční a kognitivní vývoj člověka s jeho způsobem zobrazování. V interpretační práci s obrazem vycházíme z psychodynamického modelu psychologie osobnosti, tj. pracujeme s předpokladem existence vědomých, nevědomých a předvědomých vrstev psychiky. Obraz je projektivním materiálem, v jehož symbolické

Chumelenice

vrstvě se projevují tendence k uvolňování a přesunu nevědomých a předvědomých duševních obsahů do vědomí.

Kde všude se arteterapie používá?

Nejčastěji ji najdeme v klinickém prostředí a také v léčebnách a pečovatelských ústavech. Na praxi jsem jezdila do psychiatrické léčebny Červený Dvůr. Pacienti měli arteterapii rádi, ale přicházeli a odcházeli příliš rychle, byli věcnými začátečníky; byla bych si přála, aby bylo na práci víc času, aby měla kontinuitu.

Artekruhy jsem vytvořila, aby se k arteterapii dostali obyčejní lidé, taková jako jsem třeba já nebo ty, produktivní a perspektivní ve své obecnosti, ti, kteří se chtějí rozvíjet a kteří mohou plně využít její potenciál. Fungujeme teď šestým rokem. Mám z toho velkou radost, téměř nad obrázky klientů, kterým pro sebe říkám odvážlivci a hrdinové, radostí tančím. Mám radost, protože vím, že jsou tady správně. Ne proto, že přišli ke mně, ale že přišli k sobě. Malování odhání nemoc a vrací moc.

Jak to myslíš?

Když se sejdeme v kruhu, většina účastníků říká, že neumí malovat. Jejich první pokusy mohou být rozpačité, ale když dostanou podporu a když jim občas trochu poradím, už za pár hodin sami sebe nepoznávají. Od nemůžu a neumím dokázali přejít k můžu a dělám. Takhle teoreticky to snad ani nejde vysvětlit, to okouzlení vlastním obrázkem se musí zažít. Malování přináší zážitek namáhavého procesu, dokončení díla, přijetí druhými, laskavé zaujetí sebou. A přitom o něj jde právě tak málo, jako jde v literatuře o schopnost psát písmena.

Zábrany malovat úplně spadnou, když někde uprostřed úvodního modulu skupině ukážu svoje starší obrázky. Skoro každý už na začátku maluje líp než tehdy já. Jsme na jedné lodi, není proč se ostýchat.

„Naivní malíři jsou dospělí děti, které najednou vzaly tužku nebo štětec a tím prvním pohybem ruky na čistou plochu zjistily, že obrazy jsou nejen jejich dětským hřištěm, ale i obranou proti nudě, hojivou krásou, prostou jak léčivé byliny.“ – Bohumil Hrabal

Mluvíš o „kruhu“. Pracuješ se skupinou lidí nebo s jednotlivci?

Dělám oboje, oboje má své výhody. Pracuji ráda se skupinami, protože když se podaří vytvořit fungující společenství, vzniká silná skupinová duše, která přináší výživu pro všechny zúčastněné. Společně malujeme, povídáme si a inspirujeme se navzájem. Často se nám ani nechce se rozejít, hned se těšíme na další setkání. Vidáme se jednou za dva týdny, v mezích zůstáváme v propojení tak, že na společně zadané téma malujeme doma. To je důležitá součást celé práce, která zahrnuje uvažování o tématu, samotné malování a pak seznamování se s obrázkem. Ladíme se na sebe

celou tu dobu a věř mi, že se nemůžeme dočkat, až se o svůj artefakt, a vhledy s ním spojené, podělíme.

Individuální arteterapie je krásné podporující setkání, ve kterém obě strany, klient i terapeut bývají obohaceni a proměněni. Díky práci, kterou si odnáší s sebou domů, zůstává klient po celý čas, až do dalšího setkání, v léčivém procesu.

Kruh. To zní dobře. Uzavřeně a bezpečně.

Přesně. Jsme zvyklí na trojúhelník, nebo tedy spíše na jehlan, pyramidu, na hierarchii, na to, že nás někdo vede. V kruhu je svoboda i spolehnutí, přináležení ke společenství. Morgan Scott Peck, americký psychiatr a spisovatel, jehož knihy má polovina z nás ve své knihovně, považuje vytváření společenství za činnost, která může zachránit zemi. Mluví o společenství jako o laboratoři osobního odzbrojení a říká, že tu krásu nejde vysvětlit někomu, kdo ji nezažil. Myslím, že my lidé z Artekruhů o ní něco víme.

Kdo chodí do Artekruhů?

Nejčastěji ženy ve věku od dvaceti do sedmdesátilet, vzdělání vůbec neřešíme, profese vyplne, pokud vyplne, stejně jako rodinné okolnosti nebo cokoli dalšího. Chodí ke mně maminky, které někde po cestě mateřskou dovolenou ztratily sebe, zralé ženy, kterým odcházejí děti z domova, ženy ohrožené závislostí na čemkoli, ženy, které se zabývají psychosomatickými okolnostmi svého stonání, zvědavé a zvědavé ženy, křehké i silné ženy a občas taky nějaký muž. Nejvíce se obávají malování a toho, že „budou muset mluvit před ostatními“. Brzo zjistí, že malování je osvobozuje a léčí a že sdílení je nakonec úlevné, navíc míru zapojení si každý určuje sám.

Není nic krásnějšího než sebevyjádření a sebepřijetí a přijetí druhými lidmi. Každý chceme někam patřit a v arteterapeutické skupině máme každý své místo – můžu se vyjadřovat a ostatní mi naslouchají. Nejsem přitom nervózní, že jsem něco důležitého vynechala, protože je tady zapojení si každý určuje sám.

Potřebujeme své příběhy odvyprávět. Vyprávíme je a přitom hledáme nová slova, nové významy, novou perspektivu. Ptáme se sami sebe, o čem je moje rodina, jak se v ní žije mužům, jak ženám, proč se toto opakuje a proč tamto nedokážu změnit, jaký je příběh mého rodu, jak do toho zapadám já. Ústředním motivem příběhů bývá mateřský a otcovský komplex, tak to bohužel je. K těm zauzlením se dostáváme přes namalované obrázky, když si povídáme o Červené Karkulce, Panně a Netvorovi nebo třeba o svatém Václavovi.

Jednoho dne se dostaví pocit, že vše důležité bylo řečeno, smysl byl nalezen. To je chvíle, kdy opouštíme navyklé osobní, rodinné nebo rodové stereotypy.

„Jedině lidská zkušenost je klíčem ke stavu věcí. To je dobrá zpráva, protože to znamená, že

i když nám některé skutečnosti nevyhovují, svět hned nemusí být objektivně nepřijemné místo. Je docela možné, že, jen' zaujímáme nepříznivý postoj.“ To píšeš ve svém blogu. Ve skupině si asi také nacvičujete, jak jít se svou kůží na trh, nebát se prezentovat, komunikovat.

Jé, no vidíš. S kůží na trh je zrovna jedno z témat, které nabízím k malování v pokročilejších skupinách. No, spíše nenacvičujeme ani neprezentujeme, prostě se jen dějeme a zažíváme ve skutečnosti svého společenství. Já uprostřed druhých, to je zkušenost, která může být klíčem ke změně.

V blogu toho píšu spoustu, protože jsem ráda, když si klienti mohou utvořit představu o tom, kam přichází a tuší, co se bude dít. Nekupují zajíce v pytli. Stejně si ty články nejspíš nečtou, ale mě pomáhá a uklidňuje, když vím, že kdyby chtěli, tak můžou.

Dovedu si představit, že je to náročný proces, seznamování se ve skupině, umění malovat, vzájemná komunikace, poznávání sama sebe, splnění úkoly a euforie... A pak konec, skupina skončí a rozejde se. S úsměvem na rtech, všichni jsou happy a vyléčení?

Je to intenzivní a úlevný proces. A to chceme, chceme se cítit naživu. A jestli jsou všichni vyléčení? To asi ne, ani takové ambice nemáme, pravděpodobně by nás inhibovaly. Chceme být spolu, vyjadřovat přitom sebe, a když se to podaří, rádi bychom odkládali staré, rezavé a přibírali nové, fungující. Totiž jak nabíráte kompetence, pomalu se přestáváte shánět po chybách ve svém přednastavení. Přestáváte pouze reagovat a začínáte vytvářet.

Máme několik na sebe navazujících čtvrtročníků (zatím jsem pro ně nenašla lepší slovo než „moduly“) a v tom úvodním nám stačí, když se naučíme pobývat v kruhu, trochu zacházet se štětcem a když začneme respektovat obraz jako nástroj vnitřní komunikace, když mu začneme důvěřovat.

V úvodním kruhu malujeme malá a velká témata. Malá proto, abychom se rozmalovali a velká proto, abychom si utřídili myšlenky. V pokročilejších kruzích volíme témata, která nám pomohou nahlédnout své vztahy. Později se zaměřujeme na tělesné prožívání prostřednictvím tzv. focusingu, což je technika, která v jakékoli terapii zvyšuje procento úspěšnosti léčby. No, a ti úplně pokročilí se zabývají archetypy, to už je takové sklízání úrody.

Jak jsi se k tomuhle povolání dostala? Vždyť jsi měla klasické hmatatelné zaměstnání.

Moc hmatatelné nebylo, spíše jsem to jen vystudovala. Že jsem ekonom o sobě ani při nejlepší vůli prohlásit nemohu, nikdy jsem tu práci nedělala a abych byla fér, nikde ani neuvádím svůj inženýrský titul. Po mateřské jsem učila v jazykové škole, vlastně pořád ještě tam mám jeden kurz, baví mě to a udržuju se.

Jsem tam už spoustu let, líbí se mi naše lektorská družina a užívám si, že aspoň někde mám šéfa, nejlepšího na světě.

Svoje pravé povolání jsem dlouho hledala. Odjakživa jsem ve všem spíš průměrná a šedošedá, v ničem nevynikám. Až když už děti chodily do školy, pustila jsem se do dalšího studia. Rozhodla jsem se tehdy pro arteterapii, protože při důkladné prohlídce své šedivosti jsem objevila, že jsem kdysi namalovala několik velkoformátových olejů. Nevěděla jsem tehdy, jak a čím se maluje, specializované obchody nebyly a tak jsem se šla zeptat do jediné budějovické galerie. Tam mi hodné a udivené paní poradily, co si mám pořídit. Doteď si pamatuju na svůj první obraz a i na každý další. Na to okouzlení vůní a zářivosti olejových barev. Na to, jak jsem mívala obarvené sluchátko pevné linky. Jak obrazy dlouho schly, nejhůř červená. Když je bylo potřeba zarámovat, nevešly se do auta, a tak jsme je s mým tátou vezli do města na káře. Teď si vzpomínám, že někdy kolem roku 1996 jsem měla výstavu tady v našem kině Panorama, bylo víno a chlebičky, z rádia hrál Dan Nekonečný. Asi jsem si svých obrazů fakt považovala, když jsem se odvážila.

O deset let později jsem pak jejich fotky přinesla k přijímacím zkouškám do Ateliéru arteterapie na Jihočeské univerzitě.

Bylo příjemné studovat?

Studovala jsem pět let. Milovala jsem to. Poprvé v životě mi studium dávalo mysl a obrovskou radost. Nebyl jediný předmět, který bych neměla ráda. Strašně mě to všechno bavilo a baví, pořád se učím. Vracím se do školy na arteterapeutické supervize, s kolegy absolventy jsme založili profesní spolek se sídlem v prostorách naší almy mater.

V současné době, vzhledem k vládou vydaným opatřením, prožíváš už podruhé zákaz činnosti ve svém oboru. V době, kdy by zrovna dost lidí možná potřebovalo poléčit svou psychiku pod odborným vedením.

Máme zakázanou nejen skupinovou terapii, ale i individuální. Skupiny jsou rozjeté, máme nějaký pracovní scénář a najednou nic... A stejně tak se nemůžeme vidět ani s jednotlivými klienty. Je mi to líto a vlastně to nechci ani komentovat. Jsem vděčná za činnost našich profesních asociací, hlavně České asociaci pro psychoterapii. Naši zástupci se za nás perou, jsme v novinách i v televizi, tak uvidíme, jestli to pomůže.

Můžeš nám dát všeobecnou radu, jak tuhle dobu pochopit a uchopit?

Budme k sobě laskaví a pozorní. Omezme sledování zpravodajství. Nedělejme v této době zásadní rozhodnutí. Starejme se o sebe, o své jídlo, hygienu, pohyb. Strukturujme svůj čas plánováním činností. Neobávejme se požádat o pomoc. Každý den se ptejme: Kým budu dnes? Náhodné laskavosti a nesmyslně krásné činy mohou přinést radost a smysl do našich všedních dnů, a tak nasypte ptáčkům, usmějme se na souseda, poděkujme unavené prodavače, podělte se o čerstvě upečený koláč. To je tvořivost, využitá příležitost, projevená kompetence, vlastní moc, obrácení trendu. I drobnosti se počítají, když jde o směřování.

Jak dobu pochopit, nevím. Uvolnila jsem se do toho, že nemusím a ani nemůžu všemu rozumět. Mě samotné pomáhá, že věřím v dobro. Je to asi naivní, zvlášť když se podívám do historie, přesto věřím, že nakonec se vše v dobré obrátí, viděno perspektivou planety a snad i lidstva.

Vladko, dej nám nějaký předvánoční arteterapeutický úkol. Co si máme namalovat, která knížka nás poučí, co nás potěší?

V předvánočním období často zadávám Legendu o svatém Mikuláši. Je to dojemný příběh člověka, který rozdal majetek po rodičích potřebným lidem a vydal se na pouť do Palestiny. Toho rána, kdy se v maloasijském městě Myra rozhodovalo o novém biskupovi, poutník Mikuláš, nic netuše, jako první vstoupil do chrámu. Svému předurčení se zpočátku vzpíral, ale nakonec biskupský úřad přijal a vykonával jej poctivě až do své smrti, někdy kolem roku 345.

Nebo si můžete namalovat Legendu o zadluženém otci a jeho třech dcerách. Jde o jednu z nejstarších a zároveň nejznámějších legend o svatém Mikuláši, která se dochovala. Podle ní chtěl zadlužený otec poslat své tři dcery do veřejného domu, aby mu pomohly splatit dluh a zároveň vydělaly na věno. Mikuláš jim hodil oknem sáček se zlatáky. Rodina se tak zbavila dluhů a zbylo i na věno. Na této legendě je založena tradice mikulášské nadílky.

Svatý Mikuláš je patronem námořníků a rybářů, ochráncem převozníků a hlavně dětí. V dřívějších dobách také pečoval o mosty a chránil je před povodněmi. I to můžete využít k malování.

Zkuste někde na půdě vystrachat svoje školní vodovky a pusťte se do práce. Hotový obrázek pak můžete zanást do hlubockého knihkupectví,

čekají vás. Vaše Mikuláše si vyfotím a třeba o nich později něco napíšu. V lednu si pak můžete svůj obrázek zase vyzvednout. Určitě si ho poznáte, ale možná neuškodí, když ho označíte monogramem nebo jménem.

Ke čtení bych vám teď před Vánoci doporučila něco mírného, laskavého a zároveň vyživujícího. Vyberu Deset obrazů krocení býka, tenoučkou knížečku s textem, který vznikl ve 12. století v Číně, autor je neznámý, krátké průvodní texty a čtyři interpretační klíče napsal Václav Cílek, vydalo nakladatelství Dokořán. Deset obrazů (básní) zobrazuje člověka, jenž se vzdálil sám sobě a cosi beznadějně hledá. Spatří však stopy býka, objeví jej, svede s ním zápas, posadí se na jeho záda a vše zmizí. Pak se objeví kruh, vrba a v posledním obraze se člověk vrací zpět mezi lidi, pije rýžové víno a na každém, s kým mluví, ulpívá něco z lesku nebe. Knížečku seženete asi už jenom v antikvariátu nebo v knihovně, přiznávám se, že jsem je všechny vykoupila. „Na všech pastvinách světa vysokou travu donekonečna rozhrnuji a hledám býka.“

Možná vás potěší (a možná šokuje a znechutí) Psychomagie od Alejandra Jodorowského, v roce 2015 vydal Malvern. Sama jsem ji zvládla až napodruhé, zato je teď moje navždy-na-nočním-stolku. Když vám budou docházet síly, nalistujte její druhou část.

„Pusťte se do nějakého umění. Neděláte si legraci. Umění není způsob, jak se uživit. Je to velice lidský způsob, jak udělat život snesitelnější. Když budete provozovat nějaký druh umění, a je úplně jedno, jak mizerně, sakra, vaše duše poroste. Zpívejte si ve sprše. Tancujte si v obýváku s rádiem. Vyprávějte příběhy a pohádky. Napište příteli báseň, i když to bude báseň mizerná. Dělejte to, jak nejlépe dokážete. A budete obrovsky odměněni. Něco vytvoříte.“ – Kurt Vonnegut

Co bys přála arteterapii do nového roku?

Aby se stala běžnou součástí duševní hygieny, to bych si moc přála. Myslím, že pro to má všechny předpoklady. Pro Artekrupy bych ráda našla silného partnera, nejradyji výrobce výtvarných potřeb. Myslím, že bychom si mohli být vzájemně k užítku. Vlastně jsem si jistá, že až tenhle náš rozhovor ve Zpravodaji vyjde, výrobci vodovek u nás vyvrátí dveře. Nám všem do nového roku přeju pevné zdraví a pokoj v duši.

VLADISLAVA MARKOVÁ

vede sebezkušenostní skupiny, poskytuje individuální konzultace a rodinné poradenství se zaměřením na psychosomatiku. Ve své práci vychází z principů rodinné narativní terapie, využívá projektivně-intervenční arteterapii, aktivní imaginaci, relaxační techniky. Zabývá se raným nastavením základního životního pocitu a celoživotním vznikáním a prožíváním identity člověka.

Svým projektem Artekrupy (artekruhy.cz) představuje artefiletiku a arteterapii širší veřejnosti. Věří, že především ve společenství druhých lidí je člověk schopen nahlédnout a kultivovat svůj osobní příběh a jeho nové epizody pak využít k vlastnímu naplnění i ke službě celku.

Žije v Hluboké nad Vltavou. Je vdaná, má tři děti.

DOBA COVIDOVÁ ŠKOLNÍ

Jen se v září natěšení prvňáčci vydali s novou školní taškou poprvé do školy, než jsme v říjnu odvolili, už někde pod hladinou bublalo zdravotní ohrožení. Informace o něm ale vybuchly bohužel později, než bylo zdrávo. Výsledkem pak bylo plošné uzavírání institucí, maloobchodu, kulturních zařízení, restaurací a...

Tentokrát oproti jaru opravdu vnímáme, že problém je vážnější. Ať jsme si v létě mysleli či nemysleli, že covid zmizel, tentokrát už se opravdu přiblížil na dosah. Už známe lidi, kteří ho opravdu chytili, už víme, že někdo měl horší průběh, obava z nákazy blízkých se prolouhuje. A je nám líto nejen starších lidí, odsouzených k samotě a obavám, či opatřením, která ani nechápou. Je nám líto i malých dětí, zklamaných prvňáčků, kteří přišli na jaře o zápisy do škol a po prvním měsíci ve škole zůstali zase bez spolužáků a učitelů. Je nám líto deváťáků, maturantů. Litujeme malé obchodníky, maséry, kosmetičky, hospodské... Jak k tomu my všichni přijdeme? Jaké to bude mít důsledky? A je to špatně nebo dobře, že něco takového máme prožívat? Poučíme se?

I proto jsme oslovili nejen psychoterapeutku Vladku Markovou, protože teď už některé z nás bolí i duše.

Asi nikdo nemáme ideální recept na to, jak nejlíp žít v době covidové, ale i proto přinášíme širší spektrum odpovědí z Hluboké a okolí. Třeba si porovnáme myšlenky s ostatními, třeba se inspirujeme.

Podle reakcí lidí si bylo možné všimnout, že už věděli, do čeho jdou. Šít roušky už třeba není, ale jsme rádi, když se zase děje něco, co se dělo i na jaře – třeba to, že už zase je otevřené okýnko v bistro, nebo u Bakaláře a jinde... A snažíme se k sobě být milí a vděční... tedy většinou.

Já osobně zvolila recept, který chápou, a to je být ohleduplná k ostatním. Abych si někdy nevyčítala, že jsem nákazu poslala dál k někomu, kdo zrovna nebyl v takové kondici, aby ji mohl vydýchat bez nebezpečí. A počítám s tím,

že to nemusí být jen někdo, kdo je starší, ale v ohrožení může být i ten, kdo má zdravotní potíže, nebo prostě právě není v kondici. Nosit kvůli nim roušku je to nejmenší... A umím to stejně dobře jako ten retriever.

Zdá se mi, že je dobré myslet na něco, co zase bude. Prostě, v pitomý zimní inverzi si vybavovat to pěkné, co jsme zažili a na co se můžeme těšit.

Možná teď o něco líp chápeme, že jsme všichni na jedné lodi! Na Hluboké, v Čechách, v Evropě, na celém světě.

DOBA COVIDOVÁ POČÍTAČOVÁ

Paní učitelku Ivu Rausovou kolegyně chválily za její fundované rady a pomoc, pokud se dostaly do problémů s prací na počítačích během propojení s dětmi. Není nad to, když si nevím rady, mít někoho kdo ví a poradí.

Prý jste dokonalejší ajťák v sukni! Všichni vás chválí. Kolegyně učitelky, rodiče dětí a děti...

Nejsem ajťák. O to, aby vše fungovalo, se u nás ve škole stará pan Václav Florián. Jsem jenom učitelka, která přijde k fungujícímu počítači s on-line propojením a učí s tím pracovat děti, kolegy, a někdy i rodiče žáků.

Zažili jste ve škole druhou vlnu covidu jinak než poprvé...?

První vlna nás naprosto překvapila. V úterý v poledne jsme se dozvěděli, že od středy budou školy zavřené a děti zůstanou doma „asi dva týdny“. Měli jsme hodinu na to, sehnat kontakty, a domluvit se na nějaké komunikaci.

Kdybychom tušili, že ze dvou týdnů budou nakonec tři měsíce, postavili bychom se ke všemu už v březnu jinak.

Připravovali jste se na skutečnost, že druhá vlna možná zase proběhne v distančním způsobu výuky?

Na druhou vlnu jsme se připravovali od května. Zjišťovali jsme, co by pro nás bylo nejvhodnější a jaké technické vybavení mají žáci k dispozici. Nakonec jsme vybrali platformu G-Suite, protože prostředí Googlu není pro děti nic nového. Mnozí s danými aplikacemi pracují ve svých telefonech – gmail, dokumenty, formuláře, meet. A navíc mohou pro výuku využívat právě své mobily. Pan Florián musel vytvořit účty pro všechny žáky i učitele. V září proběhlo školení pro pedagogy, následně jsme v hodinách seznámili žáky s prostředím G-Suite. Děti si vyzkoušely, jak se přihlásit, kde najdou zadání a jakým způsobem vypracovat různé druhy úkolů...

Ale stejně nás druhá vlna trochu zaskočila – přišla dřív, než jsme čekali. Nebylo dost času si všechny dovednosti v online prostředí dostatečně procvičit a upevnit. Prostě jsme najednou byli všichni ve vodě a museli plavat... Začátky byly krušné. Kromě svých on-line hodin a úkolů pro žáky jsem denně řešila desítky dotazů od kolegů, dětí i jejich rodičů. Prostě funguju jako takový „přítel na telefonu“, když se něco nedaří, jak má :-)

G Suite for Education nabízí komplexní cloudové řešení pro školy (vedení školy, pedagog, žáky), nástroje pro komunikaci, sdílení, vytváření dokumentů. Vytvoření účtu pro školu (zdarma), neomezené úložiště, přístup z PC, notebooku, tabletu, mobilu. Aplikace pro komunikaci, sdílení (Gmail, Kalendář, Disk, Meet, Weby, Mapy, Fotky, YouTube. Administrátorská konzole pro správu. Učebna Google. V současné době pomáhá se zavedením cloudového řešení Česko digital v rámci projektu Učíme on-line.

Jak to „dálkové studování“ zvládají děti a jak učitelé?

Vedeme denně on-line hodiny, žáci odevzdávají on-line úkoly, píší on-line testy. I zapřísláhlí odpůrci techniky museli rozšířit své obzory :-). Zdá se, že je všechno OK. Ale stále bojujeme. My i žáci. Někdy s nefungující technikou, jindy s výpadky internetu. Stále hledáme nové možnosti a „vychytávky“, jak on-line výuku zpříjemnit a usnadnit sobě i dětem. Děti navíc bojují i samy se sebou. Kdo byl vedený

k samostatnosti a zodpovědnosti, on-line výuku zvládá na jedničku. Ale najdou si i žáci, kteří měli většinou problémy s plněním úkolů a švindlováním už ve škole, u nich se tento problém ještě víc prohloubil.

Můžete shrnout plusy a mínusy toho, co škole tahle doba dala a vzala?

On-line výuka nás všechny posunula dál. Objevili jsme další možnosti, jak učit. Mne to baví. Neznám slovo „nejde“ – prostě je to

výzva. Hledám, zkouším, objevuji... Navíc děti s námi začaly víc komunikovat – dřív by je ani nenapadlo poslat učitelce zprávu, teď s tím nemají problém. Také se naučily dost spolupracovat;-).

Ale nic nemůže nahradit každodenní kontakt ve škole. To mi strašně chybí. A dětem určitě také. Společné akce, výlety, zážitky. Odpoledne s malými nadšenci programovat roboty...

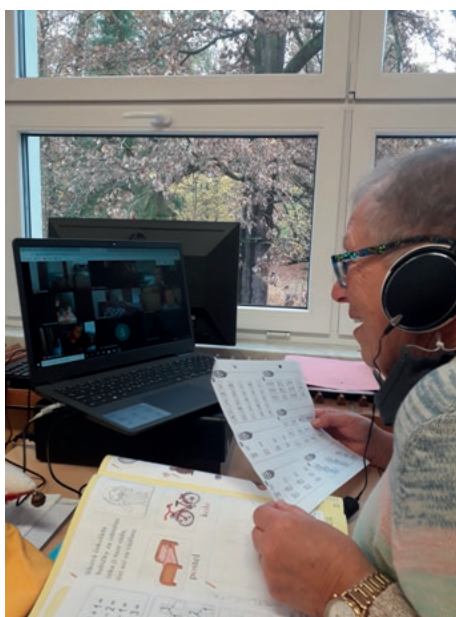
Vidět, jak mají radost, když se jim něco povede.

MÉ PROŽITKY Z 1. A 2. VLNY DOBY COVIDOVÉ

Prvňáčci a pátáci. Zkušenost paní učitelky Ireny Urbanové – zatímco pátáci projevili během první vlny covidu samostatnost v distanční výuce a dnes už jsou z nich zkušení šestáci, pro prvňáky znamená škola na dálku zklamání. Tolik se na opravdovou školu těšili, na kamarády a paní učitelku...

Když na jaře začala díky pandemii distanční výuka, netušila jsem, že některé žáky ve třídě při výuce do konce roku už neuvidím, že se takovou dlouhou dobu budou muset učit jen doma. Učila jsem 32 pátáků. Je to skvělá třída. Myslím, že tato doba nás ještě více stmelila a jak pravili někteří rodiče, stala se z nás taková velká rodina. Vzpomínky na ně mám uloženy jak v mysl, tak v počítači. Od zasláných domácích úkolů, které všichni pilně plnili, obrázků, které mne potěšily až po jejich zaslání fotografie a videa. Obzvlášť vzpomínám na konec školního roku, kdy všichni žáci ještě nemohli přijít do školy a děti mi i přesto připravily skutečně nezapomenutelné překvapení v zámeckém parku. Tedy prakticky již o prázdninách. Dokázaly tím, že v každé době lze překonat všechny překážky a vnést do života radost. Jsou to moje „Zlatíčka“!

Druhou vlnu jsem čekala, ale samozřejmě i tak trochu doufala, že nepříjde moc brzy. Učím totiž nyní prvňáčky. A když si představíte, jak se na školu těšili, každý z nich toužil stát se opravdovým školákem, nosit školní brašnu, sedět v lavici, psát na tabuli a ukázat učiteli a spolužákům, že je šikovný, prostě prožít to, co jim všichni slibovali, nosit domů velké jedničky s obrázkem za svou práci, tak je každému jasné, co pro ně toto omezení znamená. Měla jsem vedle sebe naštěstí skvělou kolegyni, paní učitelku Helenu Žípkovou, kterou mnozí z rodičů dětí dobře znají. Spolu jsme se snažili komunikovat s rodiči, poradit a hlavně zjistit, jestli nemají potíže se zvládnutím práce. Uvědomovaly jsme si, že bez jejich přispění by ta naše byla naprosto zbytečná. Patří jim za to náš dík a obdiv. Situace byla pro mne lepší oproti jaru, kdy jsem pracovala pouze na mobilu z hlediska techniky. Naše škola již mohla díky technickému vybavení umožnit každému učitelovi možnost online hodin. Z ohlasů rodičů vím, že tyto se prvňáčkům moc líbily

Prvňáci a paní učitelka Žípková

Bývalí pátáci paní učitelky Urbanové

a těšili se na ně. Dnes už víme, že se všechny děti pilně učily a zvládly distanční výuku na velkou jedničku, která zdobí jejich Žakovskou knížku.

Nejvíce mi samozřejmě chyběla přítomnost všech dětí. Učit je tak, jak jsem zvyklá. Probouzet v nich chuť k učení a touhu po poznání. Motivovat je k úspěchu, mít možnost je ihned za práci ohodnotit, protože vím, že to je pro prvňáka velmi důležité. Je to takovým hnacím motorem.

Chybí mi také zrušené hodiny zpěvu, tedy i sborového zpěvu. V tuto dobu by Slavičci chystali tradiční vánoční koncert a potěšili by babičky a dědečky v Domově pro seniory. Takže přemýšlím, jak tuto ztrátu něčím alespoň trochu nahradit.

Více než co mi pomáhá, bych zde zmínila, kdo mi pomáhá. Kromě již zmíněné paní učitelky Žípkové, bych ráda poděkovala paní učitelce Rausové. Bez její pomoci s prací na počítači bych se skutečně neobešla. Byla vždy ochotná poradit i mnohým rodičům. Pomoc také nabídl nováček našeho pedagogického sboru, pan učitel Jan Starec.

Člověk by se skutečně měl stále na něco těšit. Přichází čas Vánoc a to je doba, kterou mám velmi ráda a těším se na ni. Na pohodu, vánoční cukroví, stromček, dárky, kterými udělám radost. Prostě

se těším z malíčků. No, a samozřejmě potom na dobu, kdy budeme moci žít již normálním životem, jezdit s dětmi na výlety, o prázdninách na dovolenou, setkávat se s přáteli...

Uvědomila jsem si, že mne má práce baví a že snad ještě nejsem vyhořelým učitelem. A paní učitelka Žípková mi dala také motivaci a byla příkladem. Ona totiž tu chuť do práce s dětmi má stále.

Do roku 2021 bych si přála pro všechny samozřejmě hodně zdraví a optimismus. Vždy si vzpomenu na větu z jedné pohádky: Kdyby nebyly starosti, nebyly by ani radosti. Starosti bylo, myslím, již dost. Tak ať je těch radostí co nejvíce.

DEVÁTÁCI

Jak prožíváte ve své profesi napodruhé dobu koronavirovou?

V první vlně jsme se sami hodně učili, byli k dětem více tolerantní. Druhá vlna již nastavila jasná pravidla, vzdálená výuka se stala povinnou. Prošli jsme školením a od prvního dne zahájili naplno výuku. Žáky jsme také připravovali na vzdálenou výuku již od konce září. Vedení školy zvolilo platformu G-Suite. Zde objevujeme stále nové možnosti výuky a společně si s kolegy předáváme naše zkušenosti. Musím říci, že až na některé výjimky, přistoupili žáci k výuce na dálku zodpovědně. Pro mě je největší zlo být na počítači několik hodin denně. Musí to být velmi náročné i pro děti. Moc se zase těším na psaní fixem na tabuli, ale přípravy na výuku z doby koronavirové určitě dále využiji. Děkuji kolegyni Ivě Rausové, která nám vždy ochotně pomohla a poradila, přestože měla spousty své práce.

Čekali jste druhou vlnu?

Přiznám se, že jsem si druhou vlnu nepřipouštěla. Když jsme však nastoupili do školy, začali nosit roušky, objevili se první nakažení Covidem-19 a žáci i někteří vyučující nastoupili do karantény,

optimismus mě opustil. V letošním roce mám devátáky, je mi líto, že si poslední ročník nemůžeme společně užít. V červnu jezdíme na rafty, moc jim tento zážitek přeji.

Co vám nejvíc chybí?

Určitě mi chybí kontakt s žáky a kolegy, s přáteli a rodinou. Jsem společenský člověk. Někdo vyhledává chalupu na samotě, já bych tam trpěla. Také mi postrádám možnost sportování a cestování.

Co vám pomáhá?

Moc rádi chodíme do přírody. Takže pobyt na čerstvém vzduchu a každodenní telefonický kontakt s mými blízkými.

Na co se těšíte?

Opravdu se těším na návrat do školy. Až se setkám s žáky i kolegy. Nikdy jsem si nemyslela, že se budou do školy těšit i děti.

Co jste si uvědomili?

Jsem třídní současných devátáků. Uvědomila jsem si (i žáci), jak moc je důležité strávit poslední rok, kdy se chystají na přijímací

zkoušky, ve škole. Oni přijímačky určitě zvládnou, ale sami se potýkají s nejistotou, chybí jim kontakt se spolužáky a učiteli.

Moc důležité je samozřejmě zdraví, mít někoho blízkého, práci a kvalitní zdravotnictví. Cítím s těmi, kteří museli svou práci pozastavit nebo o ni dokonce přišli.

Jaký bude váš letošní Ježíšek?

Pokud nám tuto tradici nic nepřekazí, tak Štědrý den zahájíme tradičním rodinným výstupem na Kleť. Štědrý večer strávíme v širším rodinném kruhu. Já připravím rybi, kuřecí a vepřové řízký, rybi polévku a maminka udělá velkou mísu bramborového salátu. Na stole nebude chybět domácí vánoční cukroví a pod stromčkem spousta dárek.

Co byste si přáli do roku 2021?

Korona nás v mnoha směrech omezuje. Moc bych si přála návrat k životu, na který jsme byli zvyklí a samozřejmě hodně zdraví pro všechny. Také přeji devátákům úspěšné přijímací zkoušky a přijetí na vyvolené střední školy.

Povídali jsme si s paní učitelkou Lenkou Dvořákovou

TAKÉ MALÁ ŠKOLKA MŮŽE MÍT VELKÉ STAROSTI

Školka se v uplynulém měsíci tři týdny potýkala s oslabením. Jak nám vysvětlila Mgr. Daniela REMTOVÁ, ředitelka MŠ Hluboká, ve školce si děti sice hrají a užívají spokojené dětství, personál ovšem občas řeší i náročnější starosti. Zvláště v době covidové.

Celkem 15 zaměstnanců bylo buď pozitivních, nebo v karanténě. Naštěstí něco vyřešily podzimní prázdniny, fungovala pouze jedna třída na Záměstí s počtem 7 dětí. Také děti byly pozitivní – zjištěno díky testům, které musely děti po kontaktu s pozitivní osobou absolvovat. Děti jsou největšími přenašeči, jelikož nemají žádné příznaky a dospělé osoby jsou vnímavější, a Covid je tu hned. Bylo nutné apelovat na pochopení rodičů a přizpůsobení se situaci. Snad se školka bude pomalu dostávat do

normálního chodu, i když nikdo neví, kdo bude z dětí další pozitivní.

V září školka otevřela další novou třídu na odloučeném pracovišti mateřské školy Masarykova 62, bylo nutné shánět nové pedagogické pracovnice, komunikovat s hygienou a v neposlední řadě vyvstaly problémy s hasiči. Budovalo se, objednával nábytek, učební pomůcky, lehátka, lůžkoviny atd. Peníze z rozpočtu pomalu mizely.

Naštěstí děti starosti dospělých tolik nevnímají. A tak se jako každý rok těší na Ježíška...

Krásné vánoce všem dětem, rodičům i prarodičům přeje mateřská školka Hluboká.

MANAR HASSAN – UČITELKA NA TOWNSHENDU

Děti z mezinárodní školy v první vlně Covidu

Uzavření před světem začíná i mezinárodní škola Townshend. Přestože se v ní učí děti z celého světa.

Jak prožíváte ve své profesi dobu koronavirovou napodruhé?

Poprvé jsem pracovala z domova a stejně tak pracuji z domova i podruhé, ale podruhé je to mnohem těžší. Jsem učitelka a výuka online není snadná, protože učení je praktická věc. Minule to bylo spíše ke konci školního roku, takže jsem měla se studenty vytvořené školní návyky, ale tentokrát to bylo na začátku školního roku a než jsme si vytvořili systém a rytmus, došlo k lockdownu.

Čekali jste druhou vlnu?

Předvíдалo se to, ale nemyslela jsem si, že to bude tak vážné: počty případů byly 50× vyšší než v první vlně. A napodruhé mě překvapila laxnost opatření. V březnu došlo k lockdownu poté, co se objevilo prvních 20

případů, ale ve druhé vlně počty případů dosáhly 10 000 denně, a teprve potom byla zavedena příslušná opatření.

Co vám nejvíc chybí?

Setkávání se s přáteli v kavárnách a restauracích a setkávání se s lidmi. Také zrušení adventního trhu a vánočních oslav je těžké přijmout: jsou to moje oblíbené svátky a příjemné období roku. Je to moje přímá zkušenost s českou kulturou a účast na ní absolutně miluji. Jít ven a vidět šťastné tváře, nakupovat dárky a ochutnávat české pochoutky a být součástí sváteční nálady je zdrojem velké radosti.

Co vám pomáhá?

Chodím s přáteli na procházky do lesa a mám schůzky online s místními kamarády, se kterými se nemohu setkat osobně, kdy si vyměňujeme novinky a udržujeme kontakt a ujišťujeme se, že jsou všichni v bezpečí a zdraví. Na podzim jsem dokonce začala provozovat skvělý český národní sport – sbírání hub. A naučila se dělat smaženici!

Na co se těšíte?

Až budu moci znovu cestovat, protože jsem od ledna 2020 nikde nebyla, ani lokálně. Dřív jsem jezdila na víkendy s přáteli do lázní po celé zemi

a užívala si malebné krásy a historické poklady, které Česká republika nabízí téměř ve všech městech. Během léta jsem také ráda jezdila na různá místa po Evropě. Doufám, že to bude brzy zase bezpečně.

Co jste si uvědomili?

Že se v životě zaměřujeme na špatné věci: nejdůležitější je naše spojení s jinými lidmi a tato pandemie to zdůraznila. Víc si uvědomuji problémy a utrpení a snažím se udělat víc pro propojení s lidmi ve svém okolí.

Jaké budou vaše letošní Vánoce?

Vůbec nevím. Neslavím Vánoce a obvykle nedávám ani nedostávám dárky, ale ráda vidím ostatní, jak si to užívají. Doufám, že alespoň uvidím nějaké přátele osobně a sejdem se u společné vánoční večeře.

Co byste si přáli do roku 2021? Přála bych si, aby se lidé o sebe navzájem více zajímali a starali se o sebe. Přála bych si skutečnou lásku a péči o lidi, zejména o starší lidi. Chtěla bych, aby pandemie skončila nebo zpomalila, protože bych ráda viděla své stárnoucí rodiče častěji. Plánovala jsem je navštívit v Ugandě v létě 2020 a oslavit 80. narozeniny mé matky, ale nemohla jsem. Setkali jsme se v Egyptě v prosinci 2019/lednu 2020, ale jak stárnou, chci s nimi trávit více času.

BAHÁ'Í VÍRA A LEPŠÍ SVĚT

fotografie jednoho z Bahá'í svatých míst Baboví svatyně, která se nachází ve světovém centru Bahá'í víry v Haifě v Izraeli.

Doba, ve které žijeme, je pravděpodobně jedním z nejdramatičtějších období lidské historie. Je pravda, že lidstvo v průběhu dějin procházelo bouřlivými obdobími, ale nikdy ne v tak velkém, celosvětovém měřítku. Sdělovací prostředky nás již několik let zasypávají informacemi o politických nepokojích, rozsáhlé migraci obyvatel či globální ekologické pohromě. A navíc k tomu všemu lidstvo nyní čelí i krizi zdravotní, která ho může více stmelit nebo naopak úplně rozdělit. „Uprostřed rozpadu způsobeného a urychlovaného svět pohlcující pandemií se otevírají nesčetné možnosti pro výraznou společenskou změnu, jež mohou přinést světu stabilitu a obohatit životy jeho obyvatel.“

Bahá'u'lláh (1817-1892), zakladatel Bahá'í víry, přinesl lidstvu vizi slavné budoucnosti – vizi neustále se rozvíjející civilizace, ke které mohou, dokonce musí, přispět všichni. Bahá'u'lláhův světový řád může zajistit mír a blahobyt všech lidí po celém světě – i zde, v České republice.

S Bahá'í vírou jsem se poprvé setkala brzy po Sametové revoluci, kdy jsem byla v dubnu 1991 požádána, abych jela na týden do Českých Budějovic tlumočit Bahá'í přednášky. Tato zkušenost mi otevřela nový svět. Principy Bahá'í víry souzněly s tím, v co jsem již dávno v srdci věřila, jen jsem to ještě nikde nenašla tak ucelené: „Plná rovnost mužů a žen, uznání základní jednoty velkých světových náboženství, odstranění extrémů chudoby a bohatství, všeobecné vzdělání pro všechny, soulad mezi vědou a náboženstvím, udržitelná rovnováha mezi přírodou a technologiemi a ustavení světového federálního systému založeného na kolektivní bezpečnosti a jednotě lidstva“. Na druhou stranu je Bahá'í učení, ač hlubokomyslné a místy mystické, ve skutečnosti celkem jednoduché a dá se shrnout do jednoho slova – jednotu. Bahá'í věří v jednotu lidstva, v jednotu náboženství a v jednoho Boha. Jenže jenom věřit nestačí, je třeba svou víru uvést do praxe a konat.

Co to však znamená? Když uslyšíme, že máme přispívat ke zlepšení světa, zní nám to jako příliš velký cíl, jako něco, co je mimo naše schopnosti. Ale on nemusí každý člověk hned zlepšit celý svět, stačí třeba jen dobře odvádět svou práci. Bahá'í věří, že „práce vykonaná v duchu služby je nejvyšší formou uctívání“. Bahá'u'lláhův syn 'Abdu'l-Bahá (1844-1921) řekl: „... v Bahá'í věci se umění, vědy a všechna řemesla pokládají za uctívání... Toto je uctívání: sloužit lidstvu a prospívat potřebám lidí. Služba je modlitba.“

Každý z nás je něčím nadán, každý má nějaký dar. A jde o to, abychom ten dar využili co nejlépe a ve prospěch lidstva. „Pouze tím, že zajistíme, aby materiální pokrok byl vědomě propojen s pokrokem duchovním a společenským, může být naplněn příslib lepšího světa.“

V České republice Bahá'í věřící žijí ve více než 60 lokalitách a pořádají hodiny pro vzdělávání dětí, mládežnické aktivity, studijní kroužky, kde si účastníci zdokonalují schopnosti pomáhat rozvoji svých společenství, a pravidelná modlitební setkání. Mnoho z těchto aktivit se nyní koná online, a tak se jich může účastnit mnohem větší počet lidí. Bahá'í aktivity nejsou určeny pouze pro Bahá'í, jsou naopak otevřeny všem, bez ohledu na to, jakého jsou původu, vyznání či kultury.

Na závěr bych chtěla ocitovat předního českého indologa a významného orientalisty, jednoho z prvních členů Československé akademie věd, profesora Vincence Lesného (1882-1953), který před téměř sto lety napsal: „Poměry se nyní tak pronikavě změnily, jelikož současná technika zničila bariéry mezi národy, a svět tedy potřebuje nějakou sjednocující sílu, nějaký druh supernáboženství. Myslím si, že by se Bahá'í víra mohla vyvinout do takového druhu náboženství. Jsem o tom zcela přesvědčen, podle toho, co o Bahá'u'lláhově učení vím.“

Simona,

Mezinárodní škola Townshend v Hluboké nad Vltavou

ODKAZY:

Oficiální stránky Bahá'í společenství České republiky: www.bahai.cz

Prohlášení Bahá'í mezinárodního společenství k 75. výročí vzniku Organizace spojených národů:

v češtině: www.bahai.cz/knihovna/Nalezita-forma-vlady.pdf

Film o historii Bahá'í víry v Českých zemích:

www.bahai.cz/koreny-bahai-viry.html

VÁNOČNÍ PŘÍBĚHY

SVATÁ RODINA

Svatá rodina v křesťanství označuje rodinu tvořenou Pannou Marií, svatým Josefem a Ježíšem Kristem. Zejména v římskokatolické církvi je uváděná jako nejlepší příklad lásky, ctnosti a svornosti a vzor pro život všech katolických rodin.

Reprezentační vyobrazení zprvu akcentuje dítě Ježíše a jeho matku, teprve od druhé poloviny 14. století se Josef posunuje z podružné role pěstouna Páně do pozice světce. Od 15. století se v malířství a sochařství rozšiřuje širší pojetí Svaté rodiny jako příbuzenstva Kristova, včetně prarodičů sv. Anny, sv. Jáchyma a svaté Alžběty se Zachariášem a jejich synem sv. Janem Křtitelem. Dějové vyobrazení se v křesťanské ikonografii odvíjí podle textů čtyř evangelií a zahrnuje výjevy Narození Páně, Klanění Tří králů, Klanění pastýřů a Útěk do Egypta.

Jako člověk strávil Ježíš na tomto světě 33 let.

Příběh Ježíšova narození je dobře znám. Málo se však ví o těch, kteří jej přivedli na tento svět a s nimiž strávil léta dětství a dospívání. O Marii, jež jej povila, chovala, a krmila a o mnoho starším truhláři Josefovi, jenž přijal Marii i syna, kterého nezplodil. O dvou lidech z masa a krve, kteří museli najít cestu k sobě navzájem a společně bojovat s překážkami života. O rodičích, kteří se naučili milovat a ctít jeden druhého a vytvořit láskyplný a bezpečný domov pro svého syna, nevědouce, co jej v budoucnu čeká. O rodičích, kteří se stali vzorem, aniž by o něco takového usilovali.

Tesař Josef z Nazaretu, netušíc ještě, že se stane otcem Ježíšovým, si přivedl mladičkou Marii, jež mu byla přisouzena Božím znamením. Spravedlivý vdovec nepřišel do města, aby se ženil, pocházel však ze stejného rodu židovského krále Davida jako Maria a bezelstná, laskavá Mariina povaha si jej brzy získala. Když Maria počala z Ducha svatého, nevyhnal ji a naopak přijal ji jako manželku. Syna, který se narodil v chudém přístřešku za městem Betlémem při cestě za povinným sčítáním lidu, pojmenoval Ježíš a přijal jej za svého. Novorozené dítě ani jeho rodiče však neměli poznat klid rodinného štěstí. Herodesův sadistický rozkaz pobít v království všechny děti do dvou let, neboť se obával novorozeného krále, vyhnal Ježíšovu rodinu na strastiplnou pouť do Egypta přes vyprahlou poušť. Že přežili sucho, hlad, žízeň, nesnesitelné horko a prudké střídání teplot, se dá přičítat jen zázraku, či Boží ochraně. Přestáli první těžkou zkoušku společného života. Čekají na ně ale další...

Přání Valerie Chromé, abychom mohli přímo na Hluboké potkávat dílo vytvořené šikovnými rukama lidové výtvarnice paní Jany Pulcové, se vyplnilo. Paní Jana vyslyšela prosbu města Hluboká a její šikovné ruce vytvořily k letošním Vánocům symbolický dárek pro všechny Hlubočáky. Velké figury Svaté rodiny jsou vyrobené z jejího oblíbeného materiálu, kukuřičného šustí. Půvabný betlém vznikl z celé letošní zásoby kukuřičného šustí. Ruce postav jsou z drátů, takže se s nimi dá pohybovat, aby zaujaly svou správnou pozici. Josef má u sebe svůj symbol – pastýřskou hůl, Marie je štíhlá, půvabná mladá maminka novorozeněátka.

Děťátko, Ježíšek, odpočívá v jesličkách a dva andělíčky vytrubují a zvěstují celému světu, že se narodil Kristus pán. Paní Jana Pulcová umí vyčarovat betlémské postavičky malé tak, že se vejdou třeba do vlašského oříšku, anebo takové, které skutečně nepřehlédnete. Původní nápad byl vytvořit figury ze slámy, ale kukuřice je nejoblíbenějším materiálem, se kterým má paní Jana dlouholeté zkušenosti. A o jeho použití v lidové tradici nelze pochybovat.

Betlémské postavy nám budou dělat radost. Nezapomeňte za nimi přijít na náměstí, kde na vás budou čekat za oknem restaurace vedle pivovárku.

VÁNOČNÍ PŘÍBĚH O LIDUŠCE

Spisovatel Rudolf Těsnohlídek nalezl se svými přáteli před Vánocemi roku 1919 holčičku opuštěnou v lese na sněhu... Tehdy se začal odvíjet příběh, na jehož konci se rozsvítila světlá charitativních vánočních stromů.

Vánoční stromy na náměstích bereme jako samozřejmost. Na počátku tradice byl ale vánoční zázrak! Spisovatel Rudolf Těsnohlídek šel tehdy

o Vánocích 1919 do lesa pro jedličku i se svými dvěma přáteli. Scházely snad jen minuty, když na procházce předvánočním lesem zaslechli vysílený dětský pláč. Mohla to být tragédie, na jejímž konci čekala neúprosná smrt podchlazením. Výtvarník František Koudelka, soudní úředník Josef Tesař a novinář Rudolf Těsnohlídek hledali, až pod stromem našli polonahé a mrazem promodralé dítě na prahu smrti. „Leželo schouleno na peřince,

v košilce a tenkém kabátku, pěstičky přimknuty k očím," napsal redaktor Těsnohlídek, kterého proslavila především kniha Liška Bystrouška s půvabným moravským nářečím, a také soudničky.

Podchlazené děvčátko, později pojmenované Liduška, zachránili, aniž v tu chvíli tušili, že začínají psát děj, ve kterém budou pokračovat další generace. Těsnohlídek, tehdy již slavný novinář, v této události využil svých literárních schopností, aby přitáhl pozornost veřejnosti k osudům nechtěných dětí a sirotků. Byl si vědom toho, že v poválečné době nebyl případ odloženého dítěte ničím výjimečným, pouze symbolika nadcházejících Vánoc vdechla příběhu mimořádnost, která dokázala pohnout veřejným míněním.

Těsnohlídka osud holčičky velmi zasáhl. Přemýšlel, jak chudým pomoci. Nakonec našel inspiraci v Dánsku a vymyslel stavění vánočních stromů na náměstích. A tak o pět let později, tedy v roce 1924, se v období adventu

na brněnském náměstí Svobody poprvé rozsvítil charitativní Vánoční strom republiky. Cílem bylo vybírat peníze na chudé a osiřelé děti. Lidé darovali nejen peníze, ale i šaty, boty nebo potraviny, případně suroviny, ze kterých se upekly třeba vánočky pro lidi bez domova... Na první vánoční strom se přišla podívat tehdy už šestiletá Liduška. Dívka se měla s adoptivními rodiči dobře. Polákovi nemohli mít děti a z holčičky, která vypadala jako panenka, byli nadšení. Navštěvovat ji chodil i Těsnohlídek. Zato krkavčí matku, kterou četníci našli, osud dcery nezajímal.

Tato do té doby v českých a moravských městech nevídaná událost byla vzápětí napodobována v dalších českých a slovenských městech, takže o několik let později již Vánoce provázely stovky veřejných stromů, symbolů finanční pomoci sirotkům a potřebným dětem. Konkrétně v Brně výtěžek sbírky pomohl financovat dětský domov Dagmar, který funguje dodnes.

VZPOMEŇME NA RUDOLFA TĚSNOHLÍDKA

Rudolf Těsnohlídek bohužel nežil šťastný životní příběh. Spisovatel trpěl depresemi, které ještě umocnila smrt jeho první ženy. Ta kvůli nemoci spáchala sebevraždu jen dva měsíce po svatbě. Přestože se ještě dvakrát oženil, i on si 12. ledna 1928 sáhl na život (†45). Zastřelil se v brněnské redakci Lidových novin, aby doma svou třetí manželku výstřelem nevyděsil...

Básník, novinář, soudnickář, spisovatel, snílek, umělec celou duší, soucitný a přitom zcela nepraktický člověk, od kolébky stíhaný osudem, byl jistě poznamenán sociálním stigmatem od dětství. Jeho otec byl pohodný a přivydělával si odvážením osob odesílaných „postrkem“, osob, jejichž osudy chlapce dojímaly, jak uvedl ve svých vzpomínkách. Životní podmínky mu zkomplikovalo onemocnění, po kterém zůstala těžká oční vada. Ale dá se říci, že sociální postavení nedeterminovalo jeho profesní kariéru a že již v jinošských letech se z něj zcela vymanol a zařadil se mezi tehdejší nikterak okrajovou intelektuální společnost.

Rudolf Těsnohlídek byl osobnost značně nestandardní; vyplývá to jak z jeho díla, tak především ze vzpomínek jeho nejbližších, navíc lidí, kteří ho měli viditelně rádi se všemi jeho zvláštnostmi. Za našich studií nám byl prezentován na psychiatrii jako typický psychasthenik s depresivními sklony, dnes by nejspíš dostal diagnózu oscilující někde mezi úzkostnou a závislou poruchou osobnosti. Podle všech svědectví byl osobou rozpolcenou, nikoliv ve stylu Jekylla a Hyda, ale podle Wildovy charakteristiky ženy: Neví, co chce, nedá pokoj, dokud to nedostane, a když to má, neví co s tím.

Albert Pražák o něm napsal: „...působil dojmem úponkovité rostliny, jež se musí neustále k někomu vinout a vypovídat se z vnitřních strázní. Potřeboval doslovně teplou náruč, v níž by se choval jako robátko a dal si svou novou a novou bolest pofoukat teplým dechem.“ Na druhé straně vyhledával trpící, aby je utěšoval. Jednou z nich byla i jeho první žena Jindra Kopecká, jíž se v literární společnosti říkalo podle iniciál jména Kája, která prohlásila: „Chtěla bych skočit pod led, pod led, když se trhá a plave k moři, aby mě nikdo nenašel.“

Jestliže byl v literární společnosti okouzlující a představoval zde autentické vtělení dekadence, v běžném společenském životě byl téměř nezpůsobivý (jeho přítel Mahen se vyjádřil, že působí jako někdo, kdo jde zadkem napřed). Profesionální kariéru budoval s neobyčejným úspěchem: na studiích se živil kondicemi, pak začaly přicházet první honoráře a po krátkodobém, byť hlubokém finančním propadu, získal pevné místo v novinách jako soudnickář placený od řádku a vystoupal tak vysoko, že šéfredaktor Lidových novin mu dal volnou ruku, ať píše, co chce. Tím více zaráží další kontrast jeho povahy, a to, že hluboký soucit ho dokázal naprosto zmrazit a znehybnit, takže ochromen hleděl na topícího se kamaráda, kterého neuměl – ač dobrý plavec – zachránit. Není jisté, zda podobné strnutí nezažil v situaci, kdy se jeho mladá žena na svatební cestě po Skandinávii zastřelila před jeho očima, když předtím o této možnosti žertovala.

Nesl v sobě vinu existenciálního rozměru, vypointovanou v dopise zanechaném na redakčním stole v souvislosti se svým sebevražedným pokusem, kterému podlehl v nemocnici po několika hodinách: „Nehněvejte se, že to bylo tady.“

Jeho literární dílo bývá členěno na lyrickou i prozaickou dekadentní a symbolismem poznamenanou tvorbu především z časného životního období (ale vrátil se k tomuto stylu i na sklonku života) a na novinářskou práci, která má charakter ostré a přesné drobnokresby spíše postavíček a ušlápnutých lidí než osobností ze soudu na Cejlu a z brněnského předměstí. Větší románová díla (Poseidon, Kolonia Kutejsk, Poťochlencovi příběhové a sci-fi Vrba zelená) psal na pokračování jako román – fejeton pro noviny, v nichž se těšila velké oblibě a byla vnímána jako nesmírný humor.

Golombek k tomu dodává: „Mluvil se kdysi o tom, že Těsnohlídek tyhle lidi miloval. Nemiloval! Nemohl je milovat. Vidíme to z každé řádky. Jako spisovatel nevyzdvihl žádnou z těch postav, nedal jí rozhřešení, nepomohl jí vyběhnout z toho zahmyzeného činžáku, nepovznal nikoho z nich, by naopak dokazoval, jak to ani za toho stavu věcí není možné... Realista, který si netroufá poodstoupit od svých předloh. Kreslí je do podrobností, do špinavých podrobností. Pro nikoho z nich nevzplane jeho srdce, nevytvoří mezi těmi nesčetnými postavami ani jednoho milého člověka, čímž dosahuje, že se celé jeho vypravování nese v jedné rovině, ty postavy prožívají své životy jako plahočení, které není k ničemu.“ Velmi výstižná charakteristika autora. Možná ty lidi opravdu „miloval jako sebe sama“.

Jestli byl Těsnohlídek „svůj“ v umělecké tvorbě, byl naprosto originální v rukopisu, který byl ukázkou projevu dysgrafie, nad nímž by odpadli snad i grafologové. Mistr však měl jednoho obdivovatele v sazeči brněnské tiskárny, který miloval jeho verše a uměl je přečíst stejně jako celé ostatní dílo. Jednou však onemocněl a nikdo nebyl s to ho nahradit. „Rozhlásek“ spěchal do tisku, každá rada byla drahá. Tehdy kdosi v redakci vymyslel, že lékárníci přečtou každý doctorský škrabopis a poslali sluhu s rukopisem do nejbližší apatyky. Ten se dlouho nevracel, ale nakonec se přece jen objevil s lahví jakéhosi lektvaru a se vzkazem, že se toho mají užívat tři lžice denně po jídle. Historka je pravdivá, protože ji vyprávěl František Gell, který důsledně trval na tom, že každá zpráva, kterou publikuje, musí být dvakrát ověřena.

Touto cestou přišla ke jménu i liška, která se podle autora měla jmenovat Bystronožka. Marně se vztekal – prý velice – když je objevil zkomolené v ranním vydání, bylo však už pozdě. Liška Bystrouška se úspěšně vydala do světa a byla miláčkem čtenářů, její ohlas byl přímo fantastický a nakonec korunovaný Janáčkovou nabídkou, která vznikla poté, co se skladatel šel zvědavě podívat, čemu se jeho hospodyně tak směje nad přílohou Lidových novin. Premiéru měla v brněnském Národním divadle 6. 1. 1924 a od té doby dodnes běží po triumfální cestě všemi kontinenty.

Přitom na samém začátku to s ní vypadalo dost bledě. Její historie

začala tím, že Jaromír John koupil od malíře Stanislava Lolka několik obrázků lišky a hajného. Šéfredaktor Heinrich kvůli tomu nesmírně rádil a Stanislav Markalous (pravé Johnovo jméno) ho uklidňoval, že to noviny oživí, že někdo k tomu něco napíše. Nikdo se však k tomu neměl. Další dějový vývoj ponechávám reportáži, tak, jak ji napsal Bedřich Golombek.

Heinrich vyšel ze svého pokoje, podal Těsnohlídkovi ty kresby a přátelsky mu řekl: „Móric (tak totiž říkali Těsnohlídkovi jeho důvěrní přátelé), k tomu musí být nějaký říkání!“

Heinrichovo „musí být“ znamenalo oslabený příkaz, proti němuž bylo snad lze něco namítat. Ale Móric neřekl nic, jenom otevřel černou aktovku a kresby do ní nacpal. „Knížka“, píše o tom Těsnohlídek sám, „na kterou jsem měl vztek. Nikdo to nechtěl psát a já to jednou odpoledne vezl do Bílovic. Vlakem se vracel železniční úředník...sebral mi kresby a dal se do smíchu a nepřestal, až jsem slíbil, že k tomu něco napíši. Jednou v únoru jsem se do toho dal. První kapitolu jsem ihned zahodil a šel jsem poslouchat dřevaře, jak hovoří. A pak se psalo. Bylo nádherné podjaří 1920, chystal se slet, já si chtěl pořídit kroj a svězti jednoho nebo dva chudé bratříky do Prahy. Škrábal jsem tak divoce, že to v tiskárně nemohli přečísti a hrozili stávkou. Podle rozkazu jsem pak diktoval do stroje. To jsem viděl, jaké je dobrodiní slyšet své vlastní věty. Opravoval jsem, jak se dalo, ale diktováním vznikaly chyby, které už nebyly opraveny. Tak se místo sojky dostal do knihy na nepatřičném místě rorejs. Když vycházela v novinách, byl jsem jako u vidění. Lidé bláznili, dostával jsem hysterické dopisy, a sprosté pohlednice, chvalo zpěvy atd. Když mi vyřizoval Veselý první vzkaz Janáčkův, že to bude opera, domníval jsem se, že si ze mne dělá šoufky.“

S Robertem Fulghumem věřím, že fantazie je silnější než vědění. Že mýty mají větší moc než historie. Že sny jsou mocnější než skutečnost. Že naděje vždy zvítězí nad zkušeností. Že smích je jediným lékem na zármutek. A věřím, že láska je silnější než smrt. Osud dopřál tuto katarzi i Rudolfovi Těsnohlídkovi. Po řadě tragedií mu dal prožít a režimovat také silný zážitek, vyjadřující lásku k životu.

To tehdy, když při procházce s přáteli nalezl na sněhu odložené děvčátko, zachránil ho, a díky myšlence s vánočními stromy založil tradici dobra, která přetrvala všechny režimy.

VÁNOČNÍ POVÍDKA DANY HRUŠKOVÉ

Už je zase prosinec a já vyhlížím ducha Vánoc. Ještě ke mně nepřišel, nevetřel se mi do duše a pod kůži, nezaryl se mi do mozku. Každý rok ho netrpělivě očekávám. Pravidelně ke mně přichází okolo 10. prosince, kdy začnu šilet, že nemám žádné dárky, začnu péct cukroví, uklízet, rovnat skříně, vymetat každý kout, někdy pozvu i malíře, a беру to hodně z gruntu. Dokonce myslím i na sousedy, kolegy v práci, vymyslím, kdy a v kolik půjdu popřát. Letos nic. Prázdná. Bez ducha Vánoc mi nic nejde, jako by letos Vánoce vůbec neměly být. Každý bude mít Vánoce, jen já ne.

Duch Vánoc, vy jste o něm neslyšeli? To je mi líto! Já se s ním poprvé setkala asi před třiceti lety, byla jsem mladá, měla jsem sotva roční dítě a měla jsem trávit první Vánoce u gádžů. Bála jsem se toho, protože romské Vánoce jsou jiné. Nechci hodnotit, jestli lepší, horší, skromnější, bohatší, veselejší nebo smutnější. Jsou zkrátka jiné. A začínají adventem.

V tu první neděli k nám přijela manželova tetička Milena a přinesla vlastnoručně vyrobený adventní věnec se čtyřmi svíčkami, třemi fialovými a jednou zlatou. Vůbec jsem o adventu neměla ponětí, věnec jsem viděla poprvé, ale cítila jsem, že je to něco, k čemu se musím chovat s úctou. Tetička přinesla dort a všichni jsme seděli kolem adventního věnce v jídelně u stolu, nalévala se káva do svátečního servisu z konvice, kterou jsem neznala, protože byla také sváteční a moje tchýně ji vyndávala jenom o zvláštních příležitostech. Teta Milena zapálila svíčku na věnci a v obličejích měla zvláštní nezapomenutelný výraz očekávání a radosti.

Bohužel, efekty světla vždycky končí tmami a marno pouta roztlouci, jak napsal kdysi Viktor Dyk. Mollová sonáta nemůže končit durovým akordem. „S kým přijde do bližšího styku, toho to stojí život,“ řekl o Těsnohlídkovi bratr jeho v mládí utonuvšího přítele. Tragická úmrtí se vyskytovala podél Těsnohlídkovy životní cesty častěji, než kolem cest jiných lidí.

V mládí ztratil matku, s níž si rozuměl a ke které lnul. Pak se utopil jeho kamarád. Lze říci, že nikdy nezpracoval smrt své první ženy a neustále se přesvědčoval, že to nebyla sebevražda. Ty mrtva nejsi, ty se jen usmíváš..., napsal ve sbírce z roku 1922, kterou věnoval své poslední lásce a posléze třetí manželce. Druhá žena, kterou si vzal v roce 1909, se po krátkém manželství zamilovala do jeho přítele a odešla k němu i se synkem. V roce 1921 se znovu zamiloval. Jeho vyvolená byla praktická žena, učitelka, která neměla zálibu v utrpení. Patrně na něj měla silný vliv, protože Těsnohlídek o sebe začal více dbát a také literární práce svědčily o tom, že se vrací do života.

Jeich štěstí, a svědectví dotvrzující, že šťastní byli oba, trvalo jen několik let. V roce 1927 jeho žena Olga vážně onemocněla, což Těsnohlídek nedokázal zvládnout.

*Tu paní prosil jsem, by zanechala díla
a život žádal jsem, by nezabíjel zatím...*

Přátelé se shodují na tom, že trpěl výčitkami, že se v kritických chvílích nedokázal nikdy vzchopit a jednat a že to nedokáže ani nyní. Bojoval o svou ženu a současně prožíval minulostí násobenou bezmoc, neschopnost a vinu.

Onoho kritického dne, byl to čtvrtek 12. ledna 1928, připravoval v redakci poslední „Rozhlásek“ na sobotu. Napsal jej a nechal na stole vedle omluvného vzkazu: Nehněvejte se, že to bylo tady. Text rozhlásku byl následující: Až já někde kosti složím, / s rozhláskem si vzpomenu / na Lidovky v městě božím. / Až dám sbohem životu, / kéž mě rozhlásek můj přečká / aspoň jednu sobotu.

Rozhlásek ho přečkal. Jeho žena Olga ne. Když se dozvěděla tragickou zprávu, zamkla se v bytě a otrávil se svítiplynem. Smrt si vybrala svou daň do posledního groše.

autor: Radkin Honzák, 2012, kráceno

Nechápala jsem to, civěla jsem na všechny, co se děje? Vždyť Vánoce budou až za měsíc! Nechtěla jsem tam sedět, nerozuměla jsem tomu. Nedovolila jsem si ale vstát a odejít, a tak jsem seděla a poslouchala. Jeden druhému přáli hezký advent a svěřovali se navzájem, co čekají od Ježíška. Smála jsem se tomu. Myslela jsem si, že to jsou blázni. Taky se mě ptali, co si přeju pod stromeček. Odpověděla jsem, že nic nečekám, že si jen přeju, aby byli všichni zdraví a šťastní. Když se tomu smáli a pořád doráželi, co chci pod stromečkem najít, bylo mi divně. **První adventní neděle** v mém životě, nezapomenutelná, mi přinesla smíšené pocity bláznovství a veselého očekávání. Vzpomínám si, že jsme u stolu seděli poměrně dlouho, že se všichni smáli a byli šťastní. Fialová svíčka na adventním věnci se sfoukla a my se rozešli.

Týden uběhl. Nechtěla jsem být k smíchu, tak jsem se o adventu nechala trochu poučit od svého manžela. Byl dojatý z toho, že jsem nic takového jako dítě nepoznala. Adventní věnec stále ležel na jídelním stole, nikdo s ním nepohnul, chodila jsem kolem něho jako kolem svátosti. Těšila jsem na druhou adventní neděli. Tentokrát jsem se připravila, udělala jsem chlebičky. Tetička opět v neděli přijela, přinesla zlaté jmelí a šlehačkovou roládu. Líbilo se mi to, ale nechápala jsem, proč tak dlouho sedíme, nehraje žádná hudba, a proč jsou všichni tak vážní. Zlaté jmelí jsem znala, to kupovala maminka, ale nikdy jsme ho nedávali na lustr, jako to dělali gádže, maminka ho dávala do vázy na stůl. Oni jmelí pověsili a všichni se pod ním pusinkovali, jáááj, tohle je pro mě moc, tak co jim je? Všichni chtěli, abych se pod jmelím

políbila s manželem. Styděla jsem se, ale když mi teta vysvětlila, že se říká, že když se pod jmelím políbíme, tak nám bude láska sloužit do příštích Vánoc, svolila jsem a s manželem jsme se přede všemi políbili. To se mi líbilo, to mi dávalo smysl. Hořela další **fialová svíčka** a teta dala pod věnec obálku.

Všimla jsem si, že už tam jedna je – to ji tam dala určitě minule. Nevěděla jsem, oč jde, ale ani jsem nevyzvídal, většinou jsou přeci v obálcích peníze, pomyslela jsem si. Přebrala jsem si to tak, že je to nějaký gádžovský zvyk, a dál poslouchala každé slovo a byla ráda, že se mě nikdo na nic neptá. S odchodem tetičky se vždy svíčka sfoukla.

Druhý adventní týden, ve kterém se má začít péct cukroví, jsem celý probrečela – já přeci cukroví péct neumím. U nás se cukroví kupovalo. Maminka pekla šinga s mákem, ořechy a tvarohem maximálně dva dny před Štědrým dnem. Kupovala dorty s ovocným želé, máslový a ořechový, taky zákusky, ale nevěděla jsem ani, jak se který zákusek jmenuje. Nevěděla jsem, že se cukroví peče tři týdny před Vánocemi. Dá to tolik práce, nezkazí se? Vždyť má tři týdny ležet v krabici! Ach jo.

Třetí adventní neděle. Měla jsem strach, co si na nás teta připraví tentokrát. Přijela, v jedné ruce vánoční hvězdu a v druhé táč s medovníkem. Voněl a taky chutnal skvěle, vzpomínkový medovník. Zlaté ruce měla tetička Milena. Vánoční hvězdu pověsila s pomocí mého tchána do okna, prý aby Ježíšek věděl, že na něho čekáme. Zase jsme seděli, teta zapálila **zlatou svíčku**, cítila jsem, že je tato neděle něčím zvláštní. Teta začala zpívat koledy, dala mému synovi krásnou vánoční ozdobu na stromček, velkou skleněnou foukanou labuť, symbol lásky a věrnosti. Věděla jsem, že je to ozdoba pro mě a mého manžela. Zase jsem seděla a poslouchala vyprávění tetičky Mileny a mého tchána, kteří vzpomínali na své rodiče a Vánoce, které jim připravovali. Nechtěla jsem věřit, že Vánoce jsou pro děti, že jsou kouzelné a hlavně, že tomu dospělí věří. Můj dojem z toho byl asi takový: Jáá, ty gádže fakt věří na Ježíška, to není možný!

Čekala jsem, jestli dá tetička pod věnec zase obálku. Dala.

Šílenství, které jsem prožila s manželem při nakupování dárků pro naše dítě, nejde popsat. Nikdy jsem něco takového nezažila. Nevěděla jsem, kde bere peníze, netušila jsem, co se děje, kupoval všechno, co se mu nebo mně líbilo. Z nákupu jsem přijela strhaná, měla jsem uklízet, péct, starat se o běžný chod domácnosti, a k tomu malé devítiměsíční dítě. Ach jo, proč to mají tak komplikovaný, ty gádže! Prý kouzelné Vánoce!

Čtvrtá adventní neděle, čtvrtá svíčka, fialová, chodila jsem kolem věnce od rána a chtěla jsem se podívat aspoň do jedné obálky, ale neměla jsem odvalu se k věnci být jen přiblížit, asi jsem měla strach, že by se mi mohlo něco stát, že by někdo někoho proklet nebo něco takového.

Večer opět přijela tetička Milena, přivezla vánočky, čokoládovou kolekci na stromček a ještě jeden adventní věnec. To jsem se divila, bože, na co ještě jeden VĚNEC? Netušila jsem, že věnec je pro mne, tetě totiž neuniklo, jak

jsem jím fascinovaná. Vyrobita ho pro mě, abych měla svůj vlastní, krásný adventní věnec červenozlatý. Měla jsem z něj upřímnou radost. Krása. Veliká krása.

Zapálila se čtvrtá fialová svíčka, ze všech zářilo zvláštní světlo štěstí, cítila jsem, že se děje něco mimořádného, neuměla jsem to pochopit, ale uvědomovala jsem si tu zvláštní chvíli. Poslední adventní neděle se pilo svažené víno. To bude tím vínem, myslela jsem si; dnes vím, že vínem to nebylo. Všichni byli šťastní, že jsou spolu, že mají v rodině dítě, a všichni se snažili udělat krásné Vánoce mému synovi, ale vlastně i mně. Zase se jedly chlebičky, cukroví, vánočka, pilo se svažené víno a já byla zmatená, nevěděla jsem, proč to dělají, proč slaví Vánoce tak brzy? Skutečně jsem si myslela, že oni si myslí, že už jsou Vánoce. Nechácala jsem to.

Dovolila jsem si říct, že Vánoce přeci budou až zítra, a zase se mi všichni smáli. Teta opět nezapomněla dát obálku pod věnec, sfouknout svíčku a všichni si zase popřáli.

Na **Štědrý den** přijela už ráno a pomáhala s přípravami na večeri, přivezla dvě velké tašky dárků, a já byla zvědavá jako dítě; tenkrát jsem vlastně dítě ještě tak trochu byla. Stromček jsme ustrojili v noci, bylo to velké překvapení pro malého, ráno ho uviděl v celé kráse. Všichni měli radost z jeho radosti, byli šťastní z našeho štěstí.

Celý den jsem nic nejedla a v duchu jsem nadávala, co to je za Vánoce, Bože, celý den jsou o hladu, ty gádže, tak co jim je? U nás se vaří, peče, smaží, hoduje od samého rána, pije se, tancuje a zpívá. Nemůžu se vynadivit, co to je za Vánoce? Zavřela jsem se nahoře v koupelně, brečela jsem, že je to strašný, že mám hlad, je mi smutno a stýská se mi po rodině. Můj manžel se mi smál. Jsi horší než náš malej, co ti je? Copak vy neslavíte Vánoce? Jééé, hochu slavíme, ale vy neslavíte, vy trpíte hladem! Můj manžel mě prosil, abych to vydržela, že začneme večeřet v šest hodin. Vydržela jsem. A stálo to za to. Všichni u jednoho stolu, svátečně prostřený stůl, jenom kapr a bramborový salát, kuřecí řízky, protože já kapra nejedla, klobásky, bramborová kaše. Jedinečný pocit rodinné svátosti, rodina spolu u jednoho stolu.

A zajímá vás, co bylo v těch obálcích pod věncem? Když jsme u stromčku rozbalovali dárky, teta Milena mi je předala. Byly v nich peníze, abych mohla synovi koupit, co bude během roku potřeba, nebo mu je šetřila. A dělala to tak každý rok. Zlatá teta. Sama děti neměla, a našeho malého brala jako vlastního vnuka.

Uběhlo třicet let, čekám na ducha Vánoc a myslím, že už je blízko, cítím to. Vánoce nejsou jenom pro děti. Vánoce jsou svátkem rodiny, protože rodina je svátost, která vyžaduje úctu. Jak říkala teta Milena, nauč svoje děti úctě k Vánocům, protože je to svátek rodinné pospolitosti.

Krásné Vánoce všem lidem dobré vůle!

*Romano vodi serveru Romea.cz, www.romea.cz
nakladatelství romské literatury Kher (www.kher.cz)*

ADVENTNÍ NEDĚLE

Věnec na dveře kapličky uvila Zdenička Pirglová, otec Tomas ho posvětil a do Munic přišel advent, tentokrát bohužel trochu osamělý...

Stojíš, jsi krásná, stojíš s pokorou,
těšíš nás v tichosti,
jsi stále s námi,
v radosti, v úzkosti,
pod sluncem, hvězdami,
a naše oči na tobě rády spočinou.

První neděle nesměle přišla,
advente, vítáme tě.
Uvitý věnečku, požehnan otcem,
podá ti kaple své rámě?

JAROMÍR ZUMR: ZE ZÁPISNÍKU FOTOGRAFA PŘÍRODY

SETKÁNÍ S LIŠKAMI

Uprostřed zimy většinou leží sníh, který zakrývá krajinu. Zimní les je krásný a pro spisovatele nebo básníky velmi inspirující. Na první pohled je zimní les smutný a opuštěný. Ovšem život v něm pokračuje stejným rytmem jako jindy. Zvířata, která neupadla do zimního spánku, prochází lesem nejen během dne, ale také v noci. Pokud přijdeme brzy ráno do lesa, který je zapadáný sněhem, nestačíme se divit, jaký život zde panoval. Podle stop zjistíme, kdo tady chodil. Stopy všechno prozradí. Vidíme, jak zvíře šlo ke krmelcům, nebo zase spatříme ochoz směřující k lesní tůni, která není zamrzlá a prozradí nám, kdo všechno se sem přišel napít. Vedle běžných stop srnčí zvěře spatříme i stopy zajíců. Jsou to velmi zajímavé stopy. Pokud je podrobně prozkoumáme, zjistíme, že stopy širší vpředu jsou vlastně otisky zadních běhů, a vzadu dva užší patří předním. Zajíc totiž během hopkování vkládá zadní běhy před přední.

V lese můžeme často narazit také na stopy divočáků. Ovšem pozor, jejich stopy se můžou podobat stopám jelení zvěře. Jeleni mají délku kopýtek 7 – 9 cm. Divoká prasata mají spárky kratší okolo 5 – 8 cm.

U potoků nebo řek, které nejsou zamrzlé, nacházíme stopy volavek. Tuto stopu nemůžeme nikdy zaměnit s jiným obyvatelem, protože stopa volavky, která má dlouhé prsty, měří 15 – 17 cm. Kroky potom dělá 20 – 40 cm dlouhé. Také v místech, kde žijí vydry, můžeme najít jejich stopy. Poznaj se snadno, protože se ve stopě často objevuje i plovací blána, která je mezi prsty. Otisk předních tlapek má téměř okrouhlý tvar.

Tam, kde se nacházejí podzemní úkryty hrabošů, najdeme často i stopy lišek. Stopa lišky se nedá přehlédnout. V klidné chůzi klade běhy za sebou v přímé čáře. Myslivci je nazývají čarování. Do otisku pravého předního běhu zapadne otisk

pravého zadního běhu a na levé straně je to obdobné.

Jednou v zimě jsem zažil s liškou zajímavou příhodu. Brzy ráno jsem přijížděl zasněženou krajinou k vesnici v podhůří Šumavy, a necelých 200 metrů mi zbývalo k prvním domům. Na zasněženém poli jsem najednou spatřil lišku, jak lovila hraboše. Zastavil jsem, otevřel okýnko a napodobil pištění myši, v domnění, že se mi podaří lišku přilákat ještě blíže k silnici, abych

mohl fotografovat. Po chvilce mého „účinkování“, kdy jsem špulil rty a vyluzoval vysoký tón napodobující myši pískot, se najednou na kapotě mého auta objevila rezavá domácí kočka. Přes přední sklo na mne udiveně hleděla, a stále hledala potenciální kořist – pištící myš. Liška byla po celou dobu zaměstnána lovem hrabošů a na mé „pištění“ nereagovala. Asi šel vítr na druhou stranu a tak mně neslyšela. Mám ale vyzkoušeno, že i na 200 metrů, pokud je příznivý vítr, se může liška „pištěním“ přivábit. Toulavá kočka zase zmizela a liška si dál hleděla svých hrabošů.

Při jednom z fotografických lovů se mi podařilo nafotografovat lišku na okraji lesa v Tolomech nedaleko Munic, kdy v hlubokém sněhu pátrala po hraboších. Nepředvedla mi klasický způsob „myškování“, při kterém vyskakuje do výšky, ale stále rejčila čenichem ve sněhu. Rychle se pohybovala sem tam, protože cítila pod sněhem lákavé sousto. V momentě, kdy zvedla hlavu, tak měla v obličejí zbytky sněhu. Tím mi dala příležitost, k zajímavým snímkům. Na jednom ze záběrů je dokonce vidět, že sníh ji přikryl i její bystré oko. To jí ale nevadilo a opět se pustila do hledání kořisti.

Další z mých lišek se zase odměnila fotografovi tím, že se na něho „smála“. A pak by někdo řekl, že zvířata nemají smysl pro humor!

SLAVNOSTNÍ PŘEDÁNÍ ZREKONSTRUOVANÉHO OBJEKTU PRO MEZINÁRODNÍ MUZEUM KERAMIKY V BECHYNI

V pátek 4. 12. 2020 v 10:00 hodin proběhne slavnostní předání zrekonstruovaného objektu pro Mezinárodní muzeum keramiky, v Bechyni, v Alšově jihočeské galerii, za přítomnosti náměstka hejtmána Jihočeského kraje Pavla Hrocha a vedoucího odboru kultury a památkové péče Patrika Červáka.

V roce 2018 byly zahájeny práce na objektu pro Mezinárodní muzeum keramiky v Novodvorská ulici, na pobočce Alšovy jihočeské galerie, díky získanému dotačnímu projektu IROP, reg. č. CZ.06. 3. 33/0.0/0.0/17_099/0007859. Cílem projektu byla celková rekonstrukce objektu a vytvoření nových výstavních prostor pro stálou expozici i krátkodobé výstavy. Pobočka tak bude mít celoroční provoz, což oproti stávajícímu pětíměsíčnímu provozu generuje větší množství pracovních příležitostí pro občany Bechyňska a okolí. Dále budou vystaveny

nové depozitární prostory pro uchování sbírkových předmětů keramiky. Záměrem AJG je posunout instituci do 21. století, která je otevřená nejširší veřejnosti, odborné i laické.

Alšova jihočeská galerie uspěla v 76. výzvě Integrovaného regionálního operačního programu (IROP) „Muzea II.“ s projektem „Rekonstrukce objektu pro Mezinárodní muzeum keramiky. Jedná se o rekonstrukci objektu ve vlastnictví Jihočeského kraje. Během uplynulých 2 let bylo do objektu investováno cca 32 mil. Kč z evropských finančních zdrojů, státního rozpočtu a rozpočtu Jihočeského kraje, který projekt kofinancuje a předfinancovává.

Schválený projekt počítá s celkovou rekonstrukcí objektu ve správě AJG. Budovu AJG získala ve spolupráci s městem Bechyně a Jihočeským krajem, kterému byla převedena do majetku na konci roku 2016. Jedná se o bývalý Dům služeb v Novodvorské ulici. Dle všech předpokladů, bude nová pobočka stavebně hotova na podzim roku 2020 a pro veřejnost otevřena v září 2021. Nová pobočka AJG v Bechyni bude mít celoroční provoz, což oproti stávajícímu pětíměsíčnímu provozu generuje větší množství pracovních příležitostí pro občany Bechyňska a okolí. Mimo jiné bude nová budova disponovat jak výstavním prostorem pro stálou expozici, tak také pro krátkodobé výstavy, budou se zde rozvíjet edukační aktivity a taktéž zde budou depozitární prostory pro sbírku keramiky ve správě AJG.

AJG v současné době realizuje další 2 projekty IROP, stavební práce již proběhly na budovách objektu Sparta, Puklicova 41 a objektu Wortnerův dům, U Černé věže 22 v Českých Budějovicích. Oba projekty jsou v celkové hodnotě cca 50 mil. Kč a v letošním roce byly oba objekty otevřeny veřejnosti.

Prodejna:
Průmyslová 281
Boršov nad Vltavou
Tel.: 602 262 567
Tel. na e-shop: 607 021 599
Otevírací doba:
Po, St, Pá: 08:00 - 14:00
Út, Čt: 08:00 - 18:00

www.tibex.cz

NOVINKA

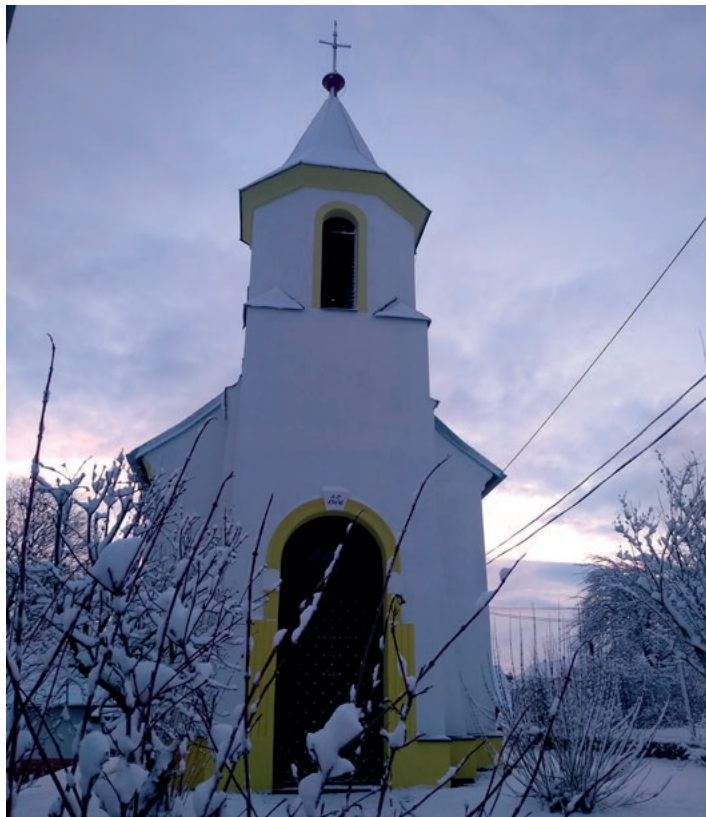
Matrace

Chcete se dobře vyspat?
Nově vyrábíme matrace na míru i z přírodních materiálů.

PŘI ZADÁNÍ KÓDU: USMEV2021 ZÍSKÁTE SLEVOU 10% NA NEZLEVNĚNÉ ZBOŽÍ. SLEVA PLATÍ DO 31.01.2021

JAK PROŽÍVÁME „DRUHOU VLNU“

VESNIČKA A KAPLIČKA

Hroznějovice jsou malá vesnička, kde žije 53 trvale hlášených občanů. Dobu koronavirovou prožíváme asi jednodušeji než ve velkých městech, vzhledem k malému počtu obyvatel a rozloze vesničky, nejsme omezeni nošením roušek, máme možnost zachovat od sebe velké rozestupy a není snad tak velké riziko ohrožení případnou nákazou.

Občané se ve volném čase věnují práci na svých domcích, úpravě zahrad a zahrádek, na kterých je zejména na podzim spousty práce, nebo chodí na procházky do okolí.

Samozřejmě obavu z nákazy máme všichni, největší strach máme o naše starší spoluobčany, pro které je nákaza a průběh koronaviru největším rizikem.

Ale stejně jako velká města nás samozřejmě zasáhla nařízení a vydaná opatření v souvislosti s pandemií koronaviru – byly zrušeny mše svaté v kostele v Kostelci, které jistě spouštěly občanů celé farnosti Kostelec chybějí, nemohla se konat ani mše svatá na Dušičky. Na „Den zesnulých“ jako vzpomínku na naše blízké a rodáky vesnice, kteří již nejsou mezi námi, jsme aspoň na uctění jejich památky zapálili u naší kapličky sv. Isidora a u křížků

okolo Hroznějovic svíčky. Místním občanům chybí samozřejmě i uzavřená hospůdka. Je to místo, kde se můžeme společně setkat a popovídat „u piva“. V hospůdce pořádáme různá posezení s občany a hudbou, kde si zazpíváme a zatančíme... Měli jsme naplánované posvícenské posezení a z důvodu nařízení jsme tuto akci museli zrušit.

Smutnější bude i letošní rozsvícení vánočního stromku na návsi, kdy jsme po rozsvícení v předchozích letech všichni místní občané a známí mohli společně posedět v hasičské zbrojnici s občerstvením. V kapličce jsme měli rovněž letos naplánovaný vánoční koncert. V loňském roce se nám všem moc líbil, díky hudebnímu a pěveckému doprovodu paní Hany Filipové a paní Lucie Císařové. Zároveň jsme společně v tuto první adventní neděli zapálili svíčku na adventním věnci.

Obchod s potravinami v Hroznějovicích není, k žádnému omezení v souvislosti s pandemií nedochází, zásobování starším občanům zajišťují jejich blízcí nebo pomáhají i hodní sousedé.

Náročnější období prožívají maminky našich třech školáček, kdy musejí při svých každodenních povinnostech nastoupit doma do rolí paní učitelky. Ale protože jsou maminky šikovné, přípravu s Aničkou, Emičkou a Adélkou zvládají a holčičky jsou snaživé a zodpovědné.

K dané situaci – omezením a nařízením se snažíme přistupovat zodpovědně, abychom nikoho neohrozili a vážili si tak každého dne, chvilky, kdy jsme všichni zdraví...

A na co se těšíme? Na „odchod“ pandemie koronaviru a zrušení všech nařízení a opatření. Za pár dnů nás čekají Vánoce – nákupy budou asi letos složitější, ale určitě tím nejkrásnějším dárkem pod stromečkem není to, co se zlatem třeptá – bezesporu je to zdraví, úsměv, láska a pohazení... Ale samozřejmě všem dětičkám přejeme pod stromečkem hodně dárečků od Ježíška.

Do nového roku 2021 bychom Vám všem chtěli popřát pevné zdraví, které je nenahraditelné, hodně štěstí, vzájemné lásky, úcty a pohody.

Romana Hovorková, předsedkyně OV Hroznějovice

Ještě přikládám foto naší zasněžené kapličky sv. Isidora v Hroznějovicích, snímek je pořízený na počátku tohoto roku.

Na fotografii je krásná hroznějovická kaplička sv. Isidora, na kterou jsou místní pyšní. A hlavně jsou pyšní na své předky, kteří ji zbudovali. Hroznějovičtí se o kapličku dobře starají a pečují o ni. V loňském roce byla díky finančním prostředkům Města Hluboká nad Vltavou opravena fasáda a nátěr oplechování plechové střešní kopule.

BAVOROVICE A DOBA, KDY SE NEMŮŽEME SETKÁVAT

Troufám si říci, že u nás v obci se stále něco děje. Pořádají se různé akce, které jsou vždy hojně navštěvovány. Ale v letošním roce je všechno jinak. Bohužel, již na jaře nás, jako všechny, zasáhla covidová doba, a tím pádem se společenský život omezil. Skončily oslavy Mezinárodního dne žen, v dubnu se musel zrušit „Slet čarodějnic“, který v obci pořádá svaz žen již více jak třicet let a má velký ohlas. Hasiči rušili hasičské soutěže, pouťovou zábavu a překládali vše až na podzim. To zatím nikdo netušil a ani se nepřipravoval na to, že by mohla přijít další vlna koronaviru.

S druhou covidovou vlnou se společenský život úplně zastavil. Rušily se veškeré naplánované akce jako: Vesnice v pohybu, pravidelné ukončení hasičské soutěžní sezony, adventní posezení, atd. Také pravidelné pořádání

Živého Betlému není v plánu z důvodu omezené možnosti shromažďování. Doufáme, že pokud bude povoleno shromažďování více osob, uskuteční se alespoň pravidelné vánoční bruslení pro naše občany na stadionu v Hluboké nad Vltavou. Přesto jsme ale, i přes tuto složitou dobu, stihli zajistit vybudování dětského hřiště, které bylo přes léto dětmi hodně využíváno. Také jsme oslavili MDD, kdy byl pro děti připraven bohatý program. Oslava sice proběhla až ke konci června, ale o to byla pestřejší a zábavnější.

Určitě všem moc chybí kontakt s ostatními lidmi. A co nám v této době pomáhá? Mladším ročníkům možná to, že mohou chodit do práce a setkávat se alespoň se svými kolegy. Starším ročníkům snad trpělivost a víra, že se vše zase v dobré obrátí. A určitě si všichni přejeme, aby to bylo už co nejdříve.

Těšíme se, až se budeme moci znovu scházet, poklábosit se sousedy a pevně věříme, že společenský život se v příštím roce zase obnoví.

Blíží se nám nejkrásnější svátky v roce, Vánoce. Letošní určitě budou odlišné, ale Ježíšek je vůči covidu imunní a navštíví všechny domácnosti jako každý rok. Přeju si, aby na Vánoce byly všichni členové rodiny spolu a vytvořili si úžasnou atmosféru u vánočního stolu a u stromečku.

Přeju všem, aby se brzy vše vrátilo do normálu a mohli jsme fungovat

jako před pandemií. A možná také díky pandemii jsme si uvědomili, co má v životě opravdu smysl a že to nejcennější co máme, je zdraví.

A tak všem do roku 2021 přeji hodně zdraví, abychom měli sílu a vůli řešit problémy v klidu, pomáhat jeden druhému a také společensky fungovat, bavit se a užívat si života.

Ema Plchová

DAVID KHORRAM, AMERICKÝ LÉKAŘ V ČECHÁCH

Jak prožíváte ve své profesi „lékaře bez hranic“ dobu koronavirovou napodruhé?

Mělo to velký dopad na mou profesi, protože veškerá moje práce je založena na cestování a já tu práci musím dělat osobně, takže jsem nemohl pracovat jako obvykle. Část práce provádím prostřednictvím telekonferencí, ale nenahrazuje to osobní kontakt.

Čekali jste druhou vlnu?

Ano i ne. Když byla v létě úplně zrušena omezení, očekával jsem, že se počet případů znovu zvýší, protože virus nezmizel. Očekával jsem však, že jakmile začne počet případů narůstat, budou znovu zavedena přísná omezení. Byl jsem tedy velmi překvapen, že se omezení zpozdlila, což mělo za následek velký nárůst případů.

Co vám nejvíc chybí?

Chybí mi cestování a návštěva kavárny.

Co vám pomáhá?

Stále se věnuji práci a různým projektům a také si téměř každý den naplánuji čas na setkání s přáteli přes Zoom, abych udržoval sociální kontakty.

Na co se těšíte?

Těším se, až uvidím svou dceru, která je v USA a nyní nemůže přijet do Evropy.

Co jste si uvědomil?

Uvědomil jsem si, že čím jsme přizpůsobivější, tím snazší je situaci zvládnout. Když začala pandemie, měl jsem vyčkávací postoj – že počkám a všechno se vrátí do normálu. Ale pak, když jsem přemýšlel o svých zkušenostech v medicíně, uvědomil jsem si, že pandemie může být u nás dlouho. Jsem optimista v tom, že brzy bude vakcína, ale také vím, že existují jiné nemoci, jako je HIV / AIDS, na které se snažíme vyvíjet vakcíny již více než 30 let a stále je nemáme. Uvědomil jsem si tedy, že musím přestat čekat a přizpůsobit se realitě, že omezení a dopady pandemie u nás mohou být měsíce nebo roky. Živočišné druhy přežívají tak, že se přizpůsobí okolním podmínkám.

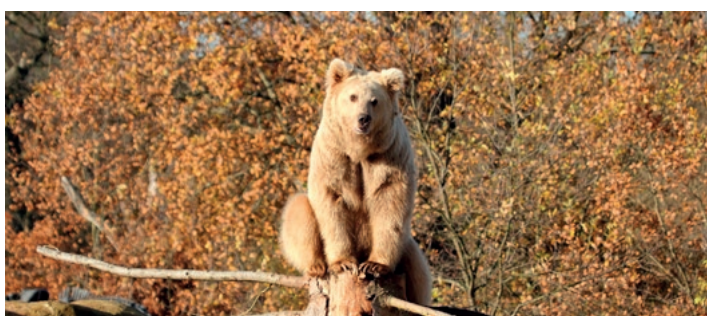
Jaké budou vaše letošní Vánoce?

Upřímně, nevím, jak budeme trávit svátky nebo kde budeme. Vzhledem k tomu, že se věci neustále mění, je těžké vědět, jaké budou okolnosti, dokonce i za dva týdny.

Co byste si přáli do roku 2021?

Myslím si, že si všichni přejeme totéž – aby pandemie ustoupila, aby byl nalezen lék, aby lidstvo spolupracovalo, aby nastal mír a aby všichni na světě byli šťastní a zdraví.

ZOO HLUBOKÁ BEZ NÁVŠTĚVNÍKŮ

Za dobu, co pracuji v zoologické zahradě, jsem zažil spoustu problémů, krizových stavů zaviněných počasím či například ptačí chřipkou. To, co na nás nachystala příroda v letošním roce, se však vymyká všem očekáváním. Ani nejde tak moc o to, jestli je zoo otevřená, vzhledem k tomu, že chod otevřené a uzavřené zoo se příliš neliší. O zvířata, areál, budovy a zařízení se musíme starat stejně. Největším problémem je narušení sociálních vztahů, na které jsme byli zvyklí a které jsme brali jako zcela normální. Postrádáme návštěvníky a všechno co nám přináší. Chybí nám kontakty mezi zaměstnanci bez roušek, rozestupů, obav. Již v první vlně koronaviru došlo k rozdělení zaměstnanců do skupin tak, aby se vzájemně nepotkávali, aby nedošlo k ohrožení provozu. Provoz je tím zajištěný, ale vzájemně si chybíme. Materiální věci se dají oželeť, ale...

Již v průběhu první vlny jsme učinili opatření k minimalizaci dopadů uzavření zoo na hospodaření a rozpočet s očekáváním, že uzavření zoo se

může na podzim opakovat. Jsem sice velký optimista, ale druhou vlnu jsem očekával. Nikdy mne však nenapadlo, že nabyde takových rozměrů. Díky těmto opatřením se nemusíme zapojit do zástupu s nataženou rukou a bez pomoci letošní rok zvládneme. A věřím tomu, že příští rok se vše v lepší obrátí, vrátíme se do normálu a spousta lidí si zase přestane vážit obyčejných věcí, jako je kontakt mezi lidmi.

Já osobně se těším na všechny naše návštěvníky. Vždyť hlavně pro ně tuto práci děláme a oni nás posouvají dál. Zoo je bez nich prázdná a smutná. I zvířata jsou na ně zvyklá a občas mám pocit, že návštěvníky netrpělivě vyhlíží. Ale osobně se těším i na tak obyčejné věci jako je zajít si do restaurace na oběd s rodinou, či na pivo s kamarády. Snad se mi všechno brzy splní.

Již nyní se začínají rozvolňovat opatření proti COVID-19 a stále počítám, že v prosinci nám bude povoleno otevřít a přivítat návštěvníky. Proto jsme nezrušili každoroční Vánoční nasvícenou zoo a připravujeme ji tak, jak bylo v plánu. Myslím, že tím i lidem pomůžeme vymanit se z reality a probudit v nich sváteční náladu. Stejně tak plánujeme i tradiční Štědrý den v zoo, kdy máme pro dětské návštěvníky přichystanou hromadu plyšáků pod vánoční stromeček. O otevření a programu zoo budeme všechny informovat na webu a facebooku zoo.

Do roku 2021 bych přál všem zapomenout rychle na rok 2020 a na všechno zlé, co přinesl. Nenechat se rozdělovat politikou, závistí, pomluvami. Vážít si zdraví, lásky, přátelství a obyčejných věcí, které nám teď tak moc chybí.

Ing. Vladimír Pokorný, ředitel zoo Hluboká

ZACHRÁNÍME PIVO?

Na pocity doby covidové jsme se ptali i pana restaurátora a pivovárníka, Michaela Macháčka.

Jak prožíváte ve své profesi napodruhé dobu koronavirovou?

S pokorou. Jak říkají moudří „Když můžeš, VYŘEŠ, když nemůžeš, NEŘEŠ!“ Práce se vždycky najde, na gauči neležíme. Snad to ale nebude navěky!

Čekali jste druhou vlnu?

Čekali, stejně jako třetí, čtvrtou, pátou... Nejsem odborník, řídím se pokyny, ale taky selským rozumem... Když už tak masově milujeme Asiaty, Orient, hltáme exotické produkty a dovolené, tak nás to asi občas takhle spláchne.

Co vám nejvíc chybí?

Chcete možná slyšet, že peníze. Jasně, tečou jen jedním směrem. Ale stýská se mi po lidské energii, výměně názorů. Hospoda je často nesnesitelný šrunc, ale taky droga, chaloupka kouzel a příběhů.

MALÉ COVIDOVÉ ZAMYŠLENÍ Z PURKARCE

První vlna koronaviru byla pro většinu lidí asi víc stresující, bylo to „něco nového“, ale na druhou stranu tu byla vidina jara (i když klasické Velikonoce s koledou neproběhly) a „pěknějšího“ počasí, nyní krátké dny a podzimní sychravé počasí nepřispívají k „dobré náladě“.

Druhá vlna se asi dala očekávat, i když letní vládní opatření tomu bohužel nenasvědčovaly.

Myslím, že každému něco chybí, záleží na tom, v jak velkém kolektivu byl „předtím“ kdo zvyklý se mimo zaměstnání pohybovat.

Každému asi také pomáhá k vyrovnání se s nastalou situací něco jiného. Já osobně doporučuji nový román purkareckého rodáka a jihočeského patriota Jirky Hájička :-)

KNIHY Z OKÉNKA

Maruška Krejcarová, Městská knihovna

Co vám pomáhá?

Nesdílení všeobecné hysterie. Nezlehčuji, lituji postižené, ale informace si pečlivě dávkuji. Den přeci nepřináší jenom zprávy o čínské breberce.

Na co se těšíte?

Že si budu víc vážit normalnosti, až tenhle bláznec poleví.

Co jste si uvědomili?

Že pandemie byly a budou nevyhnutelnou součástí Zeměkoule, když už se po ní zboží a lidé šlepeně přemísťují sem a tam. A že většina pandemií v minulosti přišla z Asie... A že se už jen čeká na spásnou vakcínu pro bohatou miliardu lidí na severní polokouli. Všichni si ji koupíme, utřeme poslední nudli a nastane ráj...

Zachraňují Hlubočáci pivo z pivovárku?

Snaží se, nakupují v několika místních marketech, i když cenou neumíme některým „pivům“ na trhu konkurovat. Děkujeme za přízeň, sousedé!

Jaký bude váš letošní Ježíšek?

Pohádkový, tradiční, jako každý rok, to se zakázat nedá! Že se jako novopečený praotec našeho malého Tonička těším, to si pište!

Co byste si přáli do roku 2021?

Aby majitelé pravdy – politici, média a všehologové – měli skutečně pravdu... Timendum non Est a stálé zdraví!

Všechno, co tě v životě potká, zvládneš. Ledaže by ses rozhodl, že to nezvládneš.

Těšíme se (mluvím především za hasiče;-) až se budeme moci standardně potkávat. Byli jsme zvyklí, že jsme se většinou potkávali každý pátek na tréninku mladých hasičů.

Během koronaviru jsme si (opět budu mluvit především za hasiče;-) uvědomili, kolik volného času nám teď „zbývá“, vedle tréninků jsou zrušeny i soutěže. Doufám, že závěr roku bude pokud možno ve znamení „co největšího návratu k normálu“ a příští rok snad také budeme moci uspořádat žehnání hasičského praporu a člunu, které jsme měli naplánované na letošní rok.

Přál bych si, abychom se z průběhu korony poučili, jestli se s ní budeme muset naučit žít, je asi ve hvězdách...

Pozdravy z Purkarce posílá Miroslav Jícha

Když jsem na jaře začala půjčovat knihy oknem, nenapadlo mě, že si to na podzim zopakují. Jsem ráda, že alespoň takto mohu vyjít vstříc svým čtenářům. Těším se, až zase půjdu do kina a divadla, až budeme mít s děvčaty pěvecké zkoušky se Závišem. Musely jsme oželeť jarní koncerty a nyní i vánoční. To mě mrzí nejvíce. Myslím, že zima vyvolává v lidech touhu po světle a setkávání se. Důležitá je pro mě víra, že tato doba skončí a náš život se zase vrátí do normálu.

Blíží se Vánoce – oslava narozenin Ježíška. Já je budu tradičně slavit v rodinném kruhu.

Přeji všem zdraví a štěstí. Pusťte si koledy, rozkrojte jablíčko, a pokud tam najdete hvězdičku, třeba je to symbol světýlka, které nás z té koronavirové „šlamastyky“ vyvede.

Maruška Krejcarová, Městská knihovna

LETOŠNÍ ADVENT NA ZÁMKU NEBUDE JEN SYMBOLICKÝ

Vzhledem k zlepšení epidemiologické situace bude zámek otevřen alespoň během posledních tří víkendů před vánočními svátky. Konkrétně se návštěvníkům zpřístupní zimní prohlídková trasa, kde se nachází apartmány posledních hlubockých Schwarzenbergů. Zveme Vás rovněž na procházky do parku a zahrad. Před průčelím zámku děti jako každý rok najdou vánoční stromečky s bonbony.

Správa zámku Vám přeje klidné Vánoce a do nového roku především pevné zdraví

Mgr. Martin Slaba, kastelán SZ Hluboká

JE LIBO VÁNOČKU NEBO ŠTOLU OD ZÁVIŠE?

Milé pekařky a milí pekaři, Vánoce se nezapřítelně blíží a mně zvoní každou chvíli telefon s dotazem – jak to bude letos s vánočkami? Jsem za to moc ráda, protože nám tím dáváte najevo, že děláme hezkou věc. Bohužel letošní rok těmto akcím není vůbec nakloněn. Už na jaře jsme bochánky pekli sami a rozhodli jsme se, že tak to uděláme i s vánočkami.

V době, kdy píšu tento článek, máme restauraci ještě zavřenou a zatím nám nikdo neřekl kdy a za jakých podmínek budeme moci otevřít. Všichni věříme, že to bude co nejdříve!

Takže letos budeme péct vánočky sami, a to **21. a 22. prosince 2020**. Objednávat si je můžete **kdykoli na tel. č. 777 200 310 (Hana Hanušová) nebo 775 030 031 (Lucie Sutnerová – provozní hotelu)**. Výdej bude probíhat 22. prosince 2020 od 14,00 hod. do 19,00 hod. Cena vánočky bude 100 Kč.

V letošním roce bychom vám chtěli nabídnout jednu novinku. **Nabízíme upečení vánoční štolky**. Ty bychom pekli ve dnech 12. a 13. 12. 2020 a k výdeji by byly připraveny v neděli 13. 12. 2020 od 14,00 hod. do 19,00 hod. Cena štolky bude 150 Kč a objednávat je můžete do 10. 12. 2020 na

stejných telefonních číslech. Na závěr nám dovolu, abychom tímto způsobem poděkovali všem našim zaměstnancům. Ti v této složité době ukázali, že by se dokázali uživit i v jiných profesích. V minulých dnech totiž nebylo nijak výjimečné potkat na chodbě hotelu číšníky nebo kuchaře začákané od barvy, servírky nebo pokojskou s různými čistícími stroji, kuchařku Jolku, která vycídila snad i ten nejposlednější růžek v hotelu, kuchaře Jirku, který se stal mistrem v zakrývání věcí před malováním nebo servírku Lucku, kterou jsme v poslední době bez plechovky s barvou a štětcem snad ani neviděli. Do toho všeho naši kuchaři Honza s Láďou vařili pro výdej z okýnka nebo na rozvoz. Za to za všechno patří všem veliký dík!!!

A protože Vánoce jsou za dveřmi, přejeme vám, abyste tento čas prožili v klidu a v pohodě a do nového roku 2021 hodně zdraví, lásky a životního optimismu.

A hlavně: TĚŠÍME SE NA VAŠI NÁVŠTĚVU!!!

Hana a Jiří Hanušovi a všichni zaměstnanci hotelu Závěš

VÁNOČNÍ DÁRKOVÉ POUKAZY PRÁVĚ V PRODEJI

Vánoce se blíží a Vy stále nevíte, jaký dárek nadělit svým blízkým, přátelům či obchodním partnerům?

Proč ne golfový zážitek v Zámeckém Golf Resortu Hluboká?

Věnujte dárkový poukaz na naše služby. Vybírat můžete z nabídky jak pro golfisty, tak i negolfisty.

Poukazy si můžete objednat na e-mailu: recepcie@golfhluboka.cz nebo na tel.: +420 776 826 376.

GOLF NA HLUBOKÉ

PRODEJ ČLENSTVÍ NA ROK 2021 ZAHÁJEN!

ČLENSTVÍ JIŽ OD 3.900 Kč

www.golfhluboka.cz

PŘED 290 LETY BYL ULOVEN JELEN ŠESTADVACATERÁK – JEHO PAROŽÍ DLOUHO DRŽELO TITUL SVĚTOVÉ TROFEJE

V Národním zemědělském muzeu na zámku Ohrada se nachází světová trofej jelena evropského. Jde o takzvaného ohradského šestadvacateráka, který byl uloven v roce 1730 stavitelem zámku Adamem Františkem ze Schwarzenbergu. Při první světové soutěži trofejí v roce 1937 v Berlíně získalo paroží 1. místo. Dodnes si drží národní prvenství trofeje ulovené ve volné přírodě.

Přestože byl jelen v roce 1730 uloven ve volné přírodě na schwarzenberském panství Český Krumlov Adamem Františkem ze Schwarzenbergu, stavitelem loveckého zámku Ohrada, ujala se později legenda, že byl skolen jeho ženou Eleonorou Amálií z Lobkowicz, která byla, stejně jako její manžel, náruživá lovkyně. Jednalo se o šestadvacateráka, ovšem nerovného – na každé lodyze paroží má jiný počet výsad a výsady se počítají už od jednoho centimetru. (L 10, P13).

Poprvé byla tato trofej hodnocena na mezinárodní výstavě v Berlíně v roce 1937, kdy se pro hodnocení jeleního paroží používala tzv. Nadlerova metoda. Podle ní měla trofej 246,4 bodů a získala 1. cenu v mezinárodním a 1. cenu v Československém zemském ocenění. Diplom – oznámení o udělení 1. ceny je adresováno knížeti Dr. Adolfu Schwarzenbergovi.

Zároveň byla této trofeji udělena medaile a stříbrný pohár říšského nejvyššího lovcího, kterým byl v té době Hermann Göring. Odlitky medailí i pohár jsou rovněž vystaveny v Národním zemědělském muzeu Ohrada. „Tato světová trofej, které je již téměř tři sta let, se dochovala díky tomu, že muzeum na Ohradě, založené už v roce 1842, je nejstarší lesnické a lovecké muzeum na světě. V ohradském muzejním fondu je tak řada unikátních sbírkových předmětů, které dokumentují vývoj myslivosti, lesnictví i rybářství v naší zemi,“ říká ředitel Národního zemědělského muzea na Ohradě Jiří Houdek.

Dlouhou dobu si trofej udržovala světové prvenství. V roce 1967 byla přebodována podle nové upřesněné metody CIC, která se používá dodnes. Podle této metody dosáhla na 257,10 bodů. Ovšem pokud je již trofej jednou experty ohodnocena, ponechává si svou původní bodovou hodnotu. Bodová hodnota se zjišťuje nejdříve tři měsíce po ulovení zvěře komisí mezinárodních expertů a je po dalších roky trvalá. „I v současné době patří tato trofej stále ještě na první místo v národním žebříčku trofejí ulovených ve volnosti, ale na čtvrté místo za trofejemi ulovenými v Poněšické oboře. Je však logické, že úlovek trofeje zvěře ve volnosti

bývá pro lovce cennější,“ říká kurátorka Národního zemědělského muzea Jana Melcrová.

Myslivost – trofeje

V prehistorické době byl lov především hlavním zdrojem obživy. Postupně s rozvojem společnosti a zbraní se z nutnosti lovu stává výsada výhradního práva lovu pro panovníka, vlastníka veškeré půdy. Později, opět v souvislosti s vlastnictvím půdy a zdokonalováním zbraní, se z lovu stává určité povyražení a zábava šlechty. Ovšem odpradávná byly trofeje považovány za určité symboly spojené s duchovnem a pověrami, ať už přinášely pocit ochrany, síly nebo i moci. I proto se v souvislosti s lovem začaly rozvíjet různé zvyky a tradice. Právě trofejová zvěř představovala pro lovce pomyslný vrchol jeho „umění lovu“ a nese s sebou i konkrétní příběh samotného lovu.

Vzhledem k dlouhému historickému vývoji lovu na našem území, společenským změnám potřeb, došlo v případě samotného lovu k jeho postupné přeměně v myslivost. V současnosti se jedná o mnohostranný obor činnosti. Jedním z hlavních cílů mysliveckého hospodaření je chov zvěře. Obnáší to především starost o zlepšení životních podmínek zvěře (zajištění dostatku potravy, krytu), ale zároveň udržování jejich početních stavů v určitých mezích (průběrný odstřel, regulace poměru pohlaví). Na našem území nejsou, nebo se vyskytují jen v malé míře, predátoři (velké šelmy), kteří by přirozeně regulovali množství lovné zvěře. Proto je nedílnou součástí myslivosti i lov. Je tedy přirozené, že se myslivci snaží svým hospodařením vybírat zdravé, dobře geneticky založené jedince k dalšímu chovu a k dosažení co nejkvalitnější trofeje.

Hodnocení loveckých trofejí

Snaha stanovit pořadí, která trofej je silnější a na pohled lepší, je velmi starého data. Zpočátku šlo především o prestiž a společenský význam. S rozvojem výstavnictví docházelo i ke snahám trofeje hodnotit a stanovit jejich pořadí. Hodnocení však záviselo na jednotlivých osobnostech, které různé získávaly zkušenosti, jak trofeje měřit a porovnávat. Šlo o velmi nejednotný systém.

Začátek hodnocení loveckých trofejí spadá do 19. století, kdy na různých výstavách loveckých trofejí byly trofeje porovnávány a podle okulárního odhadu rozdělovány do čtyř tříd, a to nejsilnější – rekordní, velmi silné – kapitální, silné a lovné. Okulární odhad se týkal mohutnosti trofeje a také estetického dojmu. Za první jednotné hodnocení trofejí lze považovat v roce 1892 v Anglii zveřejněný postup měření některých evropských a afrických trofejí od Rowlanda Warda. To bylo podnětem pro americkou organizaci Boone and Crockett Club, která v roce 1932 stanovila metodu hodnocení s důrazem na symetrii.

Na výstavě trofejí v Budapešti v roce 1927 byla použita metoda hodnocení jeleních trofejí od ředitele budapeštské zoologické zahrady Herberta Nadlera. Následně byla tato Nadlerova metoda všeobecně uznána a jako první jednotná metoda použita na světové výstavě loveckých trofejí v Berlíně 1937.

V roce 1930 byla v Paříži založena Mezinárodní lovecká rada „Conseil International de la Chasse“ (odtud zkratka CIC) a jedním z úkolů této rady bylo vypracovat a sjednotit metody hodnocení loveckých trofejí. Byly přijaty metody: Nadlerova pro jelení parohy, Wildova pro daňčí parohy, Biegerova pro srnčí parůžky, rakousko-německá pro kamzičí růžky a Šimanova pro mufloní toulce. Pro trofeje prasete divokého a kozorožce alpského byly vypracovány nové metody. Dále byly navrženy metody pro hodnocení lebek a kožešin šelem. Tyto metody byly dále zpřesňovány a používají se v České republice jako metody hodnocení CIC.

Více na www.nzm.cz

MUŽÍK LADIL SVOU BASEBALLOVOU FORMU NA TENERIFE

Znělo by to jako z bulvárního článku o celebritách, kdybychom teď napsali o plážích na Tenerife, plavkách, svačce a nějaké té čtivé senzaci. Jenže tenhle článek je o baseballovém soustředění a poctivé přípravě na nadcházející sezonu. Jen ta celebrita možná nechybí. Hlubočák Martin Mužík, hráč české baseballové reprezentace a jeden z nejlepších českých pálkařů.

Martin vyrazil na Tenerife s A týmem české repre. Během sportovního soustředění na Kanárských ostrovech se český tým střetl se Španělskou reprezentací, a to rovnou ve čtyřech zápasech. Z prvního utkání sice vzešli Češi vítězně 11:7, v dalších třech však podlehl domácí reprezentaci. Není to ale žádná ostuda. Španělé totiž nastoupili v sestavě, která čítala sedm hráčů z farmářských týmů americké profesionální ligy MLB, doplněné

o hráče ze soupisek ligy Mexika a Venezuely. Jiná liga, jiné zkušenosti. A právě o ty šlo.

Češi si na Kanárech stříhli pořádný trénink, poměřili síly a teď je čeká zimní příprava. Jak říká sám Martin Mužík: „Během zimy budeme rozvíjet sílu a rychlost!“ Pro Martina je právě letošní zima zlomová. Hlubočský baseball se letos po šestnácti sezonách probíjelo opět do extraligy a rodák Mužík se vrací zpět, aby domácí tým v soutěži podpořil. Posledních sedm let strávil v extraligovém týmu Kotlářky Praha, nyní chce zúročit zkušenosti nabyté v extralize a reprezentaci a být oporou Sokolu Hluboká.

OKÉNKA ANEB JAK SE SNAŽÍME FUNGOVAT I V DOBĚ COVIDOVÉ

Citujeme: "Děkuji Marušce Krejcarové za vzácný přístup při práci v knihovně v této nepříznivé době. Je skvělá, vychází vstříc svým čtenářům, i když pouze přes okno. Ale zvládá to skvěle, vždy s úsměvem. Děkuji a smekám."

/facebook Hlubocká drbna/

